EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 83, 15 Ekim '93

Sınıf hareketinin engelleri

Komünistler değişik vesilelerle, sınıf hareketinin politik ve örgütsel gelişmesini sağlamanın, ona bağımsız bir politik sınıf kimliği kazandırmanın önündeki engeller üzerinde durdular. Burada gericilik cephesinden dosdoğru gelen engelleri bir yana koyuyoruz. Fakat soruna bizzat işçi sınıfı hareketinin içinden gelen engeller olarak bakıldığında, bunlardan üçü üzerinde özellikle durulmuştu.

İlki sınıf içerisinde geleneksel olarak büyük bir kuvvet olan reformist ideolojik etkidir. Reformist ideolojinin sınıfı düzene bağlayan temel işlevi bir yana, o sınıfın mücadeleye akan potansiyelini de belli dar biçimler içinde boğmaktadır. Sınıf hareketinin son 30 yıllık canlılığı içinde, 15-16 Haziran gibi bazı önemli istisnalara rağmen genellikle barışçıl mücadele sınırları içinde kalmış olması, bu ideolojinin sınıf hareketine sinmiş kuvvetli etkisiyle bağlantılıdır.

Politik bir akım olarak geleneksel burjuva reformizmi bugün işçi hareketi üzerindeki politik etkisini önemli ölçüde kaybetmiştir. Politik bakımdan onun için bir umut ya da çekim merkezi oluşturmuyor. Bu yeni dönem işçi hareketindeki en önemli ilerlemelerden biridir. Ne var ki, bir ideoloji ve düşünüş tarzı olarak reformizm işçi sınıfı hareketi içinde halen de büyük bir kuvvettir ve sınıf kitlelerinin davranış biçiminde etkilerini sürekli göstermektedir. Yeni dönemde, bir cendere oluşturacak kadar dar ve boğucu olan yasal çerçeveyi aşmayı başarabilen işçi hareketinin, buna rağmen özenle „barışçıl" davranış çizgisinde durması, sermayenin ve devletin isyan ettirici haksızlık ve uygulamaları karşısında ortaya militan ihtilalci bir eylem çizgisi koyamaması bununla bağlantılıdır. Belli sınırları içinde (örneğin „yasal çerçeveye bağlılık" planında) aşılan reformist etkinin, bunun ötesinde sınıf hareketini hala düzen içinde tuttuğu bir gerçektir. Yasaları aşan, fakat buna rağmen barışçıl bir çerçeve içinde kalan sınıf hareketi, bu çerçevenin sınırlarına dayandığında zorlanmakta, takılmakta ve genellikle geri çekilmektedir. İşçi hareketi, hergün karşı karşıya olduğu halde polis ve jandarmayla, genel olarak düzen kurumlarıyla henüz bir çatışma ortamına girebilmiş değil. Türkiye işçi hareketinin ihtilalci geleneklerinin zayıflığıyla bağlantılı bu zaafı, kuşkusuz reformizmin güçlü etkisinin bir yansımasıdır.

Bu, sınıf hareketi içindeki çalışmada, işçi hareketini dumura uğratan barışçıl geleneğe ve reformist etkiye karşı sistemli bir ideolojik-politik mücadele görevinin önemini ortaya koymaktadır. Fakat komünistler şu basit gerçeği asla unutmamalıdırlar ki, reformizmin panzehiri kitle eylemlerindeki gelişme ve bunun daha ileri biçimlere sıçramak için kendi içinde taşıdığı potansiyeldir. Kitlelerin geleneksel duyuş ve düşünüş tarzları, mücadele içinde, gündelik eylem içinde, bunun verdiği deneyimle değişecektir. İşçi eylemlerinin ortaya çıktığı her durumda bu potansiyeli daha ileri biçimlere yöneltmek, sınıf kitlesini devlet ve düzen kurumlarıyla karşı karşıya getirmek, sınıf hareketinin derinliklerine sinmiş reformist düşünüş tarzını parçalayacaktır. Reformizmi ve barışçıl geleneği altetmenin başkaca bir yolu yoktur.

Sınıf hareketini dizginleyen ikinci büyük engel ise sendika bürokrasisidir. Reformizmin sınıf hareketi içindeki genel etkisi ve gücü, genel planda sendika bürokrasisinin sınıf hareketi üzerinde kurduğu egemenliğin en temel dayanaklarından biridir. Zira eylem çizgisinde barışçıllığı besleyen reformizm, daha da önemli olarak, hareketin perspektiflerini ve istemlerini de ekonomik ve kısmi demokratik bir hak arayışıyla sınırlar. Bu ise düzen sendikacılığının icraat alanıdır. Kuşkusuz, Türkiye kapitalizminin bugünkü açmazları ortamında düzen sendikacılığı bunu bile başaramamakta, bu nedenle sınıf kitlelerinin öfkesine hedef olmaktadır. Fakat tüm bunlara rağmen yine de bu dar çerçeve içinde işçi kitlelerini her seferinde bir biçimde oyalamayı başarabilmektedir.

Bununla birlikte, sendika bürokrasisinin sınıf hareketi üzerindeki kontrolü, yalnızca reformist

ideolojinin genel gücünden ve sınıf hareketinin bugün için hala geri biçimler içinde seyreden niteliğinden gelmiyor. Bir başka temel faktör, bizzat sendikal örgütlenmenin bugün hala sınıf örgütlenmesinin tek biçimi olması, sınıf kitlelerinin bu örgütlenme biçimine bugünkü muazzam bağımlılığıdır. Sınıf hareketinin sendikal çerçeveyi aşamaması ile bizzat sendikaları devrimcileştirerek sendika bürokrasisini altedememesi, aynı gerçeğin iki yüzüdür. Özetle bu, smıf hareketinin politik geriliğinin ve zayıflığının en belirgin göstergesidir. Hala yalnızca sendikalara bağımlı bir örgüt ve eylem düzeyi, beraberinde bu sendikalara hakim olan ayrıcalıklı bürokrasinin smıf hareketini dizginleme başarısını getiriyor.

Sınıf haretinin yeni bir gelişme dönemine girdiği şu son altı yılda, sendika bürokrasisi mücadeleyi ve eylemi oyalama, sınırlama ve nihayet boğma doğrultusunda muazzam bir başarı göstermiş, sermaye ve devlete paha biçilmez bir hizmet sunmuştur.

Sendika bürokrasisinin sınıf hareketi üzerinde kurduğu örgütsel tekeli parçalamanın, onun proleter kitle hareketinin gelişimini boğan çabalarını boşa çıkarmanın yolu, sınıf hareketinin politizasyonu için olağanüstü bir çaba harcamak, bu yolla sendikalizmin dar ve kısır çerçevesini kırmaktır. Sendikaları devrimcileştirmenin, gerçek mücadele araçları haline getirmenin de bundan başka bir yolu yoktur.

Reformizme karşı mücadele ile sendika bürokrasisine karşı mücadelenin birbirleriyle kopmaz bir bütünlük oluşturduklarını hatırlatmak bile gereksizdir. Reformizmin genel etkisi tabanı üzerinde hüküm süren sendika bürokrasisi, bizzat kendi hain rolünü başarıyla oynadığı ölçüde, gerisin geri reformizme yaşam gücü kazandırmaktadır.

Ve şimdi geliyoruz bugün artık güncelleştiğine dair işaretler vermeye başlayan üçüncü önemli engele. Bu küçük-burjuva demokratizmidir. Önce 26 Eylül'de İstanbul'da yapılan Şubeler Platformu toplantısından bir yoldaşın izlenimlerini aktaralım:

„Toplantının bu bölümü bir yoldaşın ifadesiyle, sınıf hareketinin perspektiflerine yaklaşımda iki farklı çizginin mücadelesi şeklinde gerçekleşti. „İş, ekmek, özgürlük"le başlayan ya da biten slogan çeşitlemesinde ifadesini bulan demokratizm çizgisi bir yanda, demokratik siyasal talepleri sınıfın iktidar mücadelesine, proleter devrim perspektifne bağlayan sosyalizm çizgisi öte yanda..." Yoldaş devamla, bu demokratizm çizgisinin "namuslu" ve "dürüst" sendikacılar söylemine, bu ahlaki kategoriye giren sendika bürokrasisikesiminin "omuzlarına" yüklenen "tarihi sorumluluklar"a da değiniyor.

Dikkate değer ve ortaya çıkış biçimi bizim için hiç de şaşırtıcı olmayan nispeten yeni bir olgu ve sorunla karşı karşıyayız. Küçük-burjuva demokrasisi, smıf hareketini geriye çekme ve düzen kanallarında boğmaya mahkum perspektiflerle sınırlama şeklindeki olumsuz rolünün ilk örneklerini sergilemeye başlamıştır artık. Bunun tam da reformist partilerin sınıf hareketi nezdinde hayli yıprandığı ve sendika bürokrasisinin iyice teşhir olduğu bir gelişme aşamasına denk gelmesi ise, gelişme sürecinin doğasına uygundur.

Ortaya çıkan bu yeni durumun komünistler için şaşırtıcı olmadığını söyledik. Buna daha en başından nasıl işaret edildiğini görmek için *Ekim*'in 1. sayısında yeralan „Herkes Kendi Bayrağı Altına!" başlıklı yazının son bölümüne bakılabilinir

EKİM I Genel Konferansı'nda da, bu sorun enine boyuna tartışılmış, yeni dönemde „sınıf yönelimi" içine giren küçük-burjuva demokrasisinin oynayacağı ikili rol üzerinde durulmuştu. Bu rollerden ilki sınıf hareketine belli sınırlar içerisinde taşınabilecek olan devrimci politizasyondu. Bunun kuşkusuz hareketin gelişimine belli bir katkısı olacaktı. Fakat öte yandan ise, kendi ufku son tahlilde demokratizm ile sınırlı olan bu akımın, hele de onun yeni dönemde liberalleşme sürecine girmiş kesimlerinin, smıf hareketinin gelişimini belli bir noktadan öteye olumsuz etkileyecekleri, sınırlayacakları, bu aynı çabanın öteki boyutu olarak değerlendirilmişti.

Halihazırda bu olumsuz rolün aktörlüğüne soyunmuş olan grubun halkçı-demokratizmde ifadesini bulan ideolojik çizgisini, komünistler yıllar öncesinden yıktılar. Öylesine ki, bu „parti" bugün ne Kuruluş Kongresi Belgelerini, ne de „parti" programını yeniden yayınlayacak, onu bir bayrak gibi elinde taşıyacak gücü kendisinde bulabiliyor. Yerine „resmen" yeni bir şey koyacak gücü de bir türlü bulamadığı için, 13 yıldır kongresini bile toplayamıyor.

İşçi hareketinin önündeki ilk iki engeli yıkmanın yolunun devrimci kitle pratiğinden geçtiğini söylemiştik. Bu üçüncü engeli aşmanın yolu ise yeni duruma uygun sıkı bir ideolojik-politik mücadeleden geçmektedir. Bu sorunlarını ve muhtevasını ayrıca ele almak istiyoruz.

EKİM

İşçi direnişleri ve sınıf dayanışmasının önemi

İşçi hareketi yakın dönemde bir çok direnişe tanık oldu. Daha çok toplu işten çıkarılmalara karşı, fabrika işgalleri gibi ileri biçimlere bürünerek gündeme gelen bu direnişlerin neredeyse hemen tamamı, kalıcı olması bir yana, kayda değer bir kazanım dahi elde edemeden yenilgiyle sonuçlandılar.

Bunun çok çeşitli nedenleri vardır. Esas olarak;

Sözkonusu direnişlerin tümü de sendikalara ve sendika bürokratlarına rağmen geliştirilen işçi inisiyatifinin ürünleriydi. Keza direnişlerin sürükleyici gücü de (Packard örneğinde olduğu gibi) öncü işçilerin kendi inisiyatifleri ile kurdukları fabrika direniş komiteleriydi. İşçiler hiç değilse başlangıçta belli bir kararlılığa da sahiptiler. Ne var ki tüm bunlar direnişlerin başarıya ulaşması için yeterli değildi. Zira gerçekte işçiler de, komiteler de başarılı bir direniş için yeterli bir perspektif ve kararlılıktan yoksundular.

Öte yandan bu direnişler mevzii direnişlerdi. Direnişçi işçilere diğer fabrikalardan anlamlı bir destek gelmedi. Sınıf dayanışmasından yoksun olarak mücadele etmek zorunda kaldılar.

Direnişlerin başarıya ulaşması ve az çok doyurucu bir kazanım elde edilebilmesi, ancak devrimci bir politik öncülük koşullarında mümkün olabilirdi. Yine, işçilere başarı için gerekli bilinç, perspektif ve kararlılığı politik bir öncü kazandırabilir. Gerekli sınıf dayanışmasını da politik bir öncü hazırlayıp örgütleyebilirdi. Ne var ki ve ne yazık ki işçiler bugün hala devrimci bir politik öncüden yoksundular. Dolayısıyla da başarı için gerekli önkoşullardan yoksun kaldılar.

Komünistlerin ve devrimcilerin bu temel boşluğu doldurmayı amaçlayan çabaları ise çok genel, dışarıdan ve etkisiz girişimler olarak kaldı. Dahası halkçı-devrimci akımlar, özel bir yöneliş ve yoğunlaşma ile diğer fabrika ve işyerlerindeki işçileri direnişçi işçilerle dayanışmaya, onları kendi fabrika ve işyerlerinde direnişe geçirerek sınıf dayanışmasının anlamlı örneklerini sergilemeye çağırmak yerine, sınıf bakışaçısından tam bir yoksunluğun ve sınıfa yabancılığın ürünü ve ifadesi olan her zamanki grup alışkanlıklarıyla hareket etmeyi tercih ettiler. Direnişin gerçekleştiği fabrika ve işyerlerine üşüşerek, kimin direnişi daha çok desteklediği, hatta kimin önderlik ettiği yarışına girdiler. Hiç kuşkusuz onların bu ciddiyetten yoksun çabalarının direnişe hiç bir yararı olmadı. Yalnızca ve yalnızca işçiler içinde güvensizliğe yolaçtı.

Sendika bürokratları ve sosyal-demokrat olanı (SHP) başta gelmek üzere düzen partileri, bu koşullardan çok iyi yararlandılar. Direnişlerin giderek zayıflayıp kendi içinde çözülmeye yüz tuttuğu andan itibaren devreye girdiler. Direnişi ve direnişi sürükleyen komiteleri etkilemeye, denetim altına almaya çalıştılar. Öncülük konumundakiler de dahil işçilerin yeterli bilinç, perspektif ve kararlılığa sahip olmamalarından, sınıf dayanışmasının zayıflığından yararlandılar. Böylece direnişlerin yenilgiyle sonuçlanmasını hızlandırdılar. Sonuçta direnişler yenilgiye uğradı.

Bu durum değişmelidir

İşçi sınıfı bugün, özelleştirme, taşeronlaştırma uygulaması, toplu işten çıkarma, sendikasızlaştırma ve örgütsüzleştirme gibi burjuvazinin çok daha kapsamlı bir saldırısıyla karşı karşıyadır. Sermaye iktidarı bu saldırıyı derinleştirerek sürdürmek kararlılığındadır.

Buna karşın işçi sınıfı, buruvazinin düne göre daha organize ve daha kararlı bir saldırısı karşısında tümüyle müdahale alanındaki edilgenlikten kaynaklanan bir hareketsizlik ve suskunluk içindedir.

İşçi hareketinin iç dinamikleri düşünüldüğünde bu suskunluğun geçici olduğu söylenebilir. Kendiliğinden patlamalar ya da direnişler biçiminde de olsa bu suskunluk aşılacaktır. Mevzii de kalsa, yeni bazı direnişlerin gündeme gelmesi olasıdır. Nitekim sendikalardan ve hain sendika bürokratlarından umudunu kesen işçiler kimi fabrika ve işyerlerinde öncü işçilerin itilimiyle yeniden grev ve direniş komiteleri biçiminde yerel inisiyatifler örgütlemeye çalışıyorlar/örgütlüyorlar. Henüz cılız da olsa saldırılara direnmek üzere hazırlanıyorlar.

Ancak bizden istenen bu değildir ve bu olmamalıdır. Bizden istenen somut bilinçli bir müdahale ve önderliktir. Komünistler ve sınıf bilinçli öncü işçiler düne göre daha bir duyarlı, daha bir ciddi ve daha bir müdahaleci olmalıdırlar.

Geçmiş dönemdeki işçi direnişlerinin derslerle dolu deneyimlerini de gözeterek yola çıkmalıdırlar. Tam da bunu ifade etmek üzere, komünistler genel bir ajitasyon çabası ile yetinmemeli (bu genel faaliyeti terkedip zayıflatmaksızın) daha somut bir çaba içine girmelidirler. İçeriden müdahale şarttır. Tam da bu nedenle saldırıların öncelikle yöneldiği ve yöneleceği fabrika ve işyerlerini tespit etmeli, hızla bu alanlardaki öncü işçilerle ilişkiye geçmenin olanaklarını araştırıp bulmalıdırlar. Ve öncü işçilerle koordineli bir biçimde, bu fabrika ve işyerlerinde kök salacak, yankı bulup kaynaşmaya yolaçacak, özel ve yoğun bir ajitasyon çalışması başlatmalıdırlar. Yılmaksızın ve yorulmaksızın işçileri saldırılara karşı birleşmeye, grev ve direniş komiteleri halinde örgütlenmeye ve direnmeye çağırmalıdırlar. Sözkonusu fabrika ve işyerlerindeki işçilerin her aşamada grev ve direnişin sorunları konusunda eğitilmesi, aydınlatılması ve yönlendirilmesi hayati önemdedir. Direnişlerin başarısı büyük ölçüde buna da bağlıdır ve bu görev komünistlerin, sınıf bilinçli öncü işçilerin omuzlarındadır.

Düne göre daha bilinçli ve daha kararlı bu tür direnişler örgütlemek önemlidir. Ancak belki de bundan önemli bir başka görev ise bu direnişlere destek eylemleri örgütlemektir, sınıf dayanışmasını varedebilmektir. Tek tek fabrika ve direnişlerle yetinmeyip direnişleri yaygınlaştırmaktır.

Bu ise geçmiş dönemlerdeki gibi tüm güçlerin yalnızca direnişin olduğu fabrika ve işyerlerine üşüşmesi yerine, diğer fabrika ve işyerlerindeki işçileri direnişçi işçilerle dayanışmaya, grev ve direnişle dayanışma komiteleri içinde örgütlenmeye çağıran yoğun bir pratik çabayla mümkündür. Bu nedenle saldırıların öncelikli hedefi haline gelen fabrika ve işyerlerinde direnişleri örgütlemeye yönelik çabalarla eşdeğerde bir çaba da diğer yerlerde yürütülmelidir. Hatta işçiler arasındaki dayanışma bilinci ve geleneğinin zayıflığı gözetilerek, buna çok daha büyük bir önem verilmelidir. Çünkü bu yaşamsaldır; grev ve direniş komitelerinin başarısı çok büyük ölçüde buna bağlıdır.

Kapitalist sınıfın topyekün saldırısını püskürtecek bir genel grev ve genel direniş de ancak bu perspektifle adım adım hazırlanabilir.

Teksa Tekstil Fabrikasında bir yıl içinde toplam 130 işçi işten atıldı. Fabrikanın bir bölümünün taşerona devredildiği bu işyerinde işten atılmalar halen sürüyor . Aşağıda Teksa işçilerine yönelen bu sürekli saldırıya ilişkin olarak Ekimci İşçiler imzasıyla yayınlanan ve işçi servislerinde elden dağıtılan bildiriden bir bölüm yayınlıyoruz.

"Teksa İşçileri,

Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" mantığı ile hareket etmek, işten atılmalara seyirci kalmak, sermayenin yeni saldırılarına davetiye çıkarmak demektir.

Toplusözleşmeden hemen sonra 120 arkadaşımız işten atıldı. Peki biz ne yaptık? Alkışlı protesto gibi pasif eylemler. Çünkü sendika ağalarının engelini aşamadık. Sendika ağalarının ve işverenin "Tamam söz. Bir daha işçi çıkarılmayacak" yalanlarına inandık. Ne oldu? Bu, yeni arkadaşlarımızın işten atılmasıyla sonuçlandı. Her defasında beşer kişi olmak üzere on arkadaşımız daha işten atıldı. Atılacaklar da sırada bekliyor. Nedeni ise açık! Fabrikanın bir bölümü taşerona devrediliyor. Gördüğünüz gibi, taşeronlaşmanın bedelini işten atılarak ödüyoruz. Hala üçkağıtçı sendika ağalarına inanacak mıyız? İşverenin vaat ve insafına sığınmaya devam edecek miyiz?

Çözüm ne sendika değiştirmekte yatıyor ve ne de işverenin sahte güvencelerinde. İş güvencesi, işten atılanların geri alınmasını ve atılmaların durdurulmasını mı istiyorsunuz? Öyleyse fabrikamızdan başlamak üzere ülke genelinde özelleştirmeye, Kürdistan'daki kirli savaşa karşı Genel Grev-Genel Direniş Komitelerimizi oluşturarak Genel Grev-Genel Direnişi örgütleyelim.

Bugün düne benzemesin. Saldırılar karşısında sessiz kalmak onaylamaktır. Hangimizin ne zaman atılacağı belli değil. Her sabah fabrika kapısında "benim kartım alınmış mı?" diye kaygılı gözlerle beklemeyelim!

Baskı ve tehdit altında onursuzca çalışmak yerine, onurlu bir mücadele vererek direnmek!..

İşte biz Ekimci işçilerin, size, siz işçi kardeşlerimize çağrısı!..

Fabrikalarımızı direniş kalelerine dönüştürelim!"

Ekimci İşçiler / Eylül '93

Plaspen'de tensikat ve direniş

İkitelli Köyü Taşocağı yolu No:7 Bakırköy adresinde kurulu, Alman ortaklı Plastek Plastik ve Plaspen Plastik Sanayi işyerlerinde çalışan işçiler, bir süredir yürüttükleri sendikalaşma çalışmalarını tamamlamış ve 130 işçinin 72'si DİSK'e bağlı Laspetkim-İş sendikasına üye olmuşlardı. Sendikanın bakanlığa yetki tesbiti için başvurusu ardından Plaspen kapitalisti 21 Eylül günü 4 işçiyi işten çıkardı.

Bunun üzerine arkadaşlarıyla dayanışmaya giren işçiler işbaşı yapmayarak fabrika önünde direnişe başladılar. Sendikalaşmaya 4 işçiyi çıkarmakla yanıt veren Plaspen kapitalisti, direnişe de tüm işçileri çıkararak yanıt verdi ve 22 Eylül günü noter aracılığıyla tensikatı bildirdi.

Direnişi fabrika önünde sürdüren Plaspen işçileri çevre fabrikalarla dayanışmayı kurup geliştirebilmek amacıyla bir de bildiri çıkardılar. Bu bildiride direnişlerinin nedeni ile amaçlarını açıklayarak, sınıf dayanışmasının gerekliliği üzerinde durdular. Ayrıca, örgütlendikleri sendika olan Laspetkim-İş de fabrika önünde iki kez toplantı yaparak direnişin amacını kamuoyuna açıklama girişiminde bulundu.

Direniş sürerken, Plaspen kapitalistlerinin de boş durmayarak, işçileri nasıl yıldırıp, direnişi kırabileceğinin hesapları içinde oldukları görüldü. „30 Eylül perşembe günü bir işçi jandarma karakoluna götürüldü, „ayağını denk alması" doğrultusunda gözdağı verildi. Hemen ardından, 1 Ekim cuma günü ise, 10 kadar işçi direniş yerinden polis otosuyla karakola götürülüp ifadeleri alındı. Bu olayda polis otosunun önce fabrika bahçesine girmesi ve idareden aldığı liste ile işçilerin karşısına gelmesi, direnişçi işçiler için devletin gerçekten kimin devleti olduğunun en açık kanıtlarından biri oldu...

Plaspen direnişi sürüyor. Plaspen işçileri tensikata karşı mücadelede kararlı görünüyorlar. Ne var ki, şimdilik, sadece kendilerine yönelen tensikata karşı mücadele içindeler. İşyeri sınırlarındaki bu kararlı mücadele Türkiye işçi sınıfının genel mücadelesiyle birleşmeli ve kararlı bir devrimci sınıf mücadelesine yükselmelidir. Tensikatların, tek tek fabrika ve işyerlerinde yürütülen direniş ve mücadelelerle-bunlar ne denli kararlı ve yiğitçe olursa olsun- önünü almak mümkün değildir. Ancak o işletmedeki işten çıkarmayı, o da geçici olarak kaldırtabilir. Kapitalist, işçilerin çok kararlı direnişi karşısında belki geri adım atabilir, ama ilk fırsatında bu olanaktan derhal ve yeniden yararlanacaktır.

Türkiye işçi sınıfının çok yoğun bir saldırı kampanyasıyla karşı karşıya olduğu bir dönemde, Plaspen işçileri, bu direnişleriyle saldırının sadece kendilerine yönelen ucuna vurmuş oluyorlar. Oysa kapitalistler sınıfı, özelleştirmelerle, işten çıkarmalarla, sendikasızlaştırmalarla, öncü işçilere yönelik işten atma ve işletmeleri öncüsüz bırakma, direnişleri yalıtma girişimleriyle, gazete, radyo ve televizyonlarıyla, işçi sınıfına karşı "topyekün" bir saldırı içindedir. Topyekün saldırıya verilecek en etkili yanıt ise topyekün direniş olabilir. Plaspen direnişi, daha yaygın daha genel direnişlere doğru yükseltilmeli, bunun için gereken bütün çaba gösterilmelidir. Plaspen işçileri de direnişlerinin yalnızlığını kırma doğrultusunda çaba göstermeliler, direnişi sınıf bilincini tüm direnişçillerde yükseltmenin bir aracına, bir okula dönüştürmelidirler. Direniş sonunda işlerine dönebilseler de dönemeseler de, onlar için en büyük kazanç bu direnişten daha bilinçli olarak çıkmak olacaktır.

Genel grev, genel direniş için ileri!
Yaşasın işçilerin devrimci mücadele birliği!
Yaşasın sosyalizm!

Tüzük kurultayı yapılamadı

Tüm Sağlık-Sen'de vahim gidişat

2-3 Ekim tarihlerinde yapılması düşünülen Tüm Sağlık-Sen tüzük kurultayı yeterli çoğunluk sağlanamadığı için yapılamadı. Kurultaya 500 delegeden sadece 170'i katılmıştı. Gerekli olan 2/3 çoğunluk sağlanamadığından toplantı bir hafta sonraya ertelendi. Ancak 1 hafta sonra da yeterli çoğunluğun sağlanamayacağı önden belliydi. Zira kızgınlık içindeki bir çok delege gelmeyeceğini önden belirtti. (Nitekim bu ikinci toplantıya yalnızca on kişi katıldı.) Böylece tüzüğün Mart ayında yapılacak olağan genel kurula kadar değişmemesi ve olağan genel kurulun da üyelerin önemli bir kesimini temsil etmeyen mevcut delegelerle yapılması gibi bir tehlike ortaya çıkmış oldu. Yani **Sosyalist Sağlık Çalışanları**'nın aylar önce bu konuyla ilgili dağıttıkları *"Sağlık çalışanlarının söz ve karar hakkı engellenemez"* başlıklı bildiride söyledikleri, bugün gerçekleşmiş durumdadır.

Sorun basit olarak tüzük kurultayının toplanamaması olayı değildir. Bugün sendika adına yapılan hiçbir toplantıya tabanın katılımı sözkonusu değildir. Çünkü tabanla sendika arasında büyük bir yabancılaşma vardır. Bunda da merkez yönetim kurulunun sendikayı tıkaması ve sürekli geriye götürmesi etkilidir. Bu kurultay sadece bu somut durumun bir kez daha açığa çıkmasına vesile olmuştur.

Büyük mücadeleler verilerek ve emekler harcanarak kurulan Tüm Sağlık-Sen'nin bu tehlikeli gidişatına seyirci kalınmamalı, bu mevziye sahip çıkılmalıdır. Tüm Sağlık-Sen tekrar sermaye düzenine karşı mücadele eden bir örgütlülüğe dönüştürülmelidir. Bu zor görev bugün komünistlerin omuzlarındadır. Bunun yolu da sağlık çalışanları arasında hızla politik güç olmaktır.

TTB'den hekim sendikacılığı yolunda önemli adım

Geçtiğimiz günlerde Türk Tabibler Birliği (TTB) ile Sağlık Bakanlığı (SB) arasında, hekimlerin özlük ve ekonomik haklarıyla ilgili bir protokol imzalandı. Böylece TTB önemli bir adım atarak hekimlerin her türlü hakkını savunacak örgütlülüğün varolan sendikalar değil, kendisi olduğunu ilan ederken, devlette bu vesileyle bir kez daha sendikaları muhatap almadığını göstermiş oldu.

TTB bir kaç aydır sesini yükseltmeye başlamış ve hekim sendikacılığı yolunda adımlar atmaya başlamıştı. İstanbul'da yapılan miting ve işyerlerindeki tavırlar buna örnek verilebilir. O dönem komünistlerin tüm baskılarına karşın TTB'nin bu gidişatına TSS yönetiminin somut bir tavır göstermemesi ve alandaki diğer sendikaların sessiz kalması, bugünü doğurmuştur. Bugün TTB daha da ileri giderek bir hekim sendikası gibi bakanlıkla protokol imzalamıştır ve bu protokol görüşmelerinde hekimleri temsil ettiğini, diğer personel için onların sendikalarıyla görüşülmesi gerektiğini söyleyerek misyonunu açıkça belirtmiştir.

SB bu protokolü, TTB'nin verdiği bir mücadele sonucu imzalamak zorunda kalmamıştır. Bu protokol bilinçli olarak imzalanmıştır. Devlet, hekim sendikacılığı yolunda adımlar atan TTB'nin elinden tutup, meslek sendikacılığına yeşil ışık yakmıştır. Devletin bugün sendikalara yönelik en önemli politikalarından birisi budur; kamu çalışanlarını kendi içinde bölüp parçalamaktır. Bu politikayı ehlileştirme politikasıyla beraber yürütmektedir.

Devrim EGE

Kamu çalışanlarından yeni eylem dalgası gelebilir

Geçtiğimiz günlerde yapılan platform toplantısında 15 Ekim'de eylemlere başlanması kararı alındı. Buna göre 15 Ekim'de çalışanlar viziteye çıkacaklar ve gelenleri sağlık çalışanları kar-şılayacak. Ardından çeşitli eylemler ve mitingler örgütlenecek. Fakat şimdilik bunlar hala karar düzeyinde. Taban çalışmasına başlanmış, kararlar tabana duyurulmuş değil. Bu çalışma yapıldığında kamu çalışanlarının bu karara sahip çıkacağına ve yeni bir eylem dalgasının geleceğine dair işaretler var. Özellikle sağlık, eğitim, maliye, belediye ve haber işkollarında eylemlere büyük katılımlar olacaktır. Çünkü bu işkollarında özelleştirme, işten atılma, sürgün ve can güvenliği gibi sorunlar sebebiyle büyük bir eylem isteği görülmektedir. Ayrıca son hazırlıkları sürdürülen sendikalar yasası da eylemlilikleri körükleyen bir olgudur. Şimdiden buna hazırlıklı olmalıyız.

Sosyalizm ile demokratizm karşı karşıya

Şubeler Platformu toplantısının ardından

İstanbul Şubeler Platformunun düzenlediği özelleştirme konulu paneli nihayet 26 Eylül'ünde belli başlı illerden öncü işçilerin de katılımıyla gerçekleşti.

Amacım bu toplantıyı ve sonrası gelişmeleri anlatmak değil. Toplantı havası içerisinde ayrıntı gibi görülen önemli gördüğüm bazı izlenimlerimi aktarmak istiyorum.

Büyük bir çoğunluğuyla izleyici kitlesinden oluşan toplantıya yaklaşık 1500 kişi katıldı. Kitle devrimcilerden, öncü işçilerden, kamu çalışanlarından ve sendikacılardan oluşmaktaydı. Bu kitleyi eğilimleri, attıkları sloganlar, konuşmaları vb. ile değerlendirmeye çalıştığımızda iki çizginin varlığını gözlemlemek mümkündü. Daha büyük bir çoğunluk gibi görünen ve „ İş, Ekmek, Özgürlük" sloganını sıklıkla atan kesim kanatlardan biri idi. Bu kitle bir genel grevin derhal örgütlenmesini savunuyor olsa da, taleplerinin ağırlık merkezini sefalet ücretine, özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya vb. karşı önlemler oluşturmaktaydı. Bu kanadın öncülüğünü TDKP yapmaktaydı. TDKP'nin, „İş, Ekmek, Özgürlük!" sloganı ya da „namuslu sendikacılar" söylemi, bu işçilerin verili bilinçleriyle oldukça uyum içerisindeydi. Bu öncü işçiler, böylesi bir genel grevin örgütlenmesi işini, „işçiden yana" sendikacıların üstlenmesi gerektiğine inanıyorlardı. Çünkü işçi önderleri olarak görebildikleri yalnızca sendikacılardı. Atılan bazı politik sloganlara ürkekçe de olsa katıldılar.

İkinci kanadı ise, „Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!", „Kahrolsun Kapitalizm, Yaşasın Sosyalizm!" sloganlarını sık sık atan kesim oluşturmaktaydı. Bu öncü işçilerin genel grev örgütlenmesinden anladığı ise daha çok politik bir genel grevdi. Konuşmalarında, „kardeş Kürt halkıyla dayanışmaya", „devlet terörüne karşı çıkılmasına" sık sık vurgu yaptılar. Sermaye düzenini ve onun iktidarını yıkmayı hedefleyen görüşler bildirdiler. Örgütlenecek bir genel grevin mutlaka sendikacıların insiyatifinden uzakta, öncü işçilerin oluşturdukları komiteler aracılığıyla gerçekleşebileceğini vurguladılar ve sınıfa henüz öncülük edecek gücün yokluğundan yakındılar. Dışarıdan bakıldığında bu kesimin öncülüğünü EKİM yapıyor gibi bir izlenim elde etmek mümkündü. Çünkü işçilerin görüşleriyle EKİM'inkiler birbiriyle çakışmaktaydı. Aralarında EKİM ile şu ya da bu şekilde tanışmış unsurların varolduğu gerçekse de, henüz ne yazık ki „kahrolsun kapitalizm" diye bağıran bu öncü işçi kitlesiyle organik bir bütünleşme yaratılamamıştı. Bu bağlamda işçiler adeta sloganlarıyla kendilerine öncülük edebilecek komünist bir önderliğe çağrı yapmaktaydılar.

„İş, Ekmek, Özgürlük" diye bağıran kimi öncü işçilerin sermayeyi hedefleyen konuşmaları, kendilerini „devrimci komünist" olarak ilan edenlere göre daha ileriydi. Bu sözde „devrimci komünistler"in tabanı olarak görünenlerin ileriye sıçrama potansiyeli, başka bir deyişle komünistlere olan ilgisi de açıkça gözlemlenebiliyordu. Kimi fanatiklerin kürsüye çıkan bazı devrimci işçilere karşı, „indirin şunları aşağı" türünden kabadayılıkları ya da bizzat konuşmacıları engelleyici tarzda attıkları sloganlar, sanırım bu durumun onlar tarafından da görüldüğünün göstergesidir. Toplantının sonunda bir devrimciye saldırarak,dövmeye kalkmaları ise, biriken öfkenin ve çaresizliğin sonucundan başka bir şey değildi.

Sendikacılar sonuç bildirgeleriyle tabanın ne kadar gerisinde olduklarını bir kez daha kanıtladılar. Kürdistan'dan Doğu ve Güneydoğu Anadolu olarak bahsedilmesi, genel grevin belirsiz bir tarihe ertelenmesi, komiteleri örgütlemek gibi yakıcı bir görev yerine bir dizi toplantı ve mitingin eylem takvimi olarak sunulmasından anlaşılan bu oldu. „Tabanı dinlemek istiyoruz" türünden sözlerinin ardında, „biz tabanı yalnızca dinlemek istiyoruz, ama bildiğimizi okuruz" düşüncesinin yattığı görüldü. Sonuç olarak tüm izleyici kitlesinin hep bir ağızdan haykırdığı, „işçi memur elele genel greve" ve „Yaşasın halkların kardeşliği" sloganlarına verdikleri yanıt da bu oldu.

Aktarmaya çalıştığım izlenimlerimi özetlersek,

salon iki çizginin mücadelesine tanık oldu: Henüz azınlık konumunda olan, ama daha net bir tavır gösteren, sosyalizm vurgusunu öne çıkaran öncü işçiler ile, „ekmek" vurgusuyla öne çıkan, sınıf politikasını ürkekçe ve sendikalizmle bulaşık bir şekilde savunan öncü işçiler...

Ne yazık ki komünistlerin olanaklara karşın, bu sosyalist işçi potansiyelli ie henüz organik bir bütünleşmeye giremedikleri de bu toplantıda bir kez daha açığa çıktı. Sınıfın öncüleri, ihtilalci bir komünist sınıf partisinin örgütlenmesini önüne koymuş bir hareketle bütünleşme arzusunu şu ya da bu vesileyle ortaya koydular. Ancak komünistlerin sınıfa güven verebilmeleri için bizzat sınıfın içerisinde, yani fabrikalarda daha güçlü bir faaliyet yürütmeleri gerekmektedir. Bu başarılamadığı oranda platform ya da başka bazı mekanizmalar ile ilgili ne kadar doğru tespitler yapılırsa yapılsın, böylesi toplantılara müdahale olanakları elde edilemez. Komünistler her olanağı değerlendirmeli, sınıfın belli düzeyde varlık gösterdiği her platformda kendi perspektifleri ve politikası doğrultusunda çalışmalıdır. Ama tüm bunlar asli çalışmayla, güçlü bir biçimde yürütülen ve süreklilik kazandırılan bir fabrika çalışmalsıyla bir bütünlük içerisinde gerçekleşirse belli bir anlam taşıyacaktır.

E. DENİZ

19 Mayıs Lisesi'nde faaliyetlerimiz

Adana 19 Mayıs Lisesi'nde, EGK'lı öğrenciler olarak, gerici faşist eğitimi, faşist ve şoven kadrolaşmayı, baskıları ve disiplin cezalarını, kılık-kıyafet sorununu ve okul-idare işbirliğini teşhir eden bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürüttük.

28 Eylül günü Liseli Enternasyonalist Devrimci Gençlik (LEDG) imzalı baskıları teşhir kuşlamalar yaptık. Öğrencilerin tepkisi oldukça olumlu idi. Kuşlamanın ardından 5 polis ekibi gelerek okulun giriş çıkışlarını kapattı.

Yapılan kuşlamalar konusunda okul müdürü ile müdür yardımcısı öğrencilere yönelik konuşmalar yaptılar: "Bunlar dışarıdan gelen iki-üç çapulcudur ve okulun düzenini bozmaya çalışıyorlar. Kürt-Türk ayrımı ile provakasyon yaratmaya, öğrenciler ile okul yönetiminin arasını açmaya çalışıyorlar. Bunlara sakın kanmayın. Özgür sosyalist bilimsel eğitimden sözediyorlar ve bizim faşist olduğumuzu söylüyorlar. Sizlere soruyorum öğrenci arkadaşlar; nerede komünizm var, nerede sosyalizm var, bana söyler misiniz? Arkadaşlar bunların hepsi serseridir" diyerek öğrencileri etkilemeye çalıştılar.

Okulda şu an bir "kravat sorunu" yaşanıyor. Öğrencilerin "tasma" adını verdikleri yeni tip kravatları okul idaresi zorla satmaya çalışıyor. Almak istemeyen öğrencileri tehdit ediliyor. Şu an ortaokul öğrencilerine satmış bulunuyorlar. Fakat liseliler yoğun bir tepki gösteriyorlar.

Biz komünist liseliler bu baskılara sessiz kalmamak konusunda kararlıyız. Fakat yürüteceğimiz faaliyet için ajitasyon ve propaganda materyallerine ihtiyacımız var. Bunların bize merkezi olarak gönderilmesini istiyoruz.

Adanalı Ekimci Genç Komünistler

Faaliyetimiz yankı yarattı

1993-94 öğretim yılı 15 Eylül '93 tarihinde başladı. Buna *yeni bir sömürü yılı da diyebiliriz. Nitekim daha okul açılır açılmaz bu konudaki ilk adımı attılar. Her zaman takdığımız kravatların yerine maliyet olarak daha ucuz (5.000 TL) kravatları bize 20.000 TL'den satmaya kalkıştılar. Ardından da 15.000 TL spor parası istediler. Bunlar yalnızca ilk örnekler.*

Bunun üzerine lisemizde bu olayı da vesile ederek kapitalist eğitim düzenini teşhir eden bir faaliyet yürüttük.Yaptığımız kuşlamalar oldukça etkili oldu ve büyük bir ilgi gördü. Okulumuzda daha önce de değişik devrimci gruplar tarafından kuşlamalar yapılmış, fakat bu kadar yankı yaratmamıştı. Öğrencilerin tepkisi daha çok "ne kadar doğru şeyler söylüyorlar" biçiminde oldu.

Deniz DİRENÇ
19 Mayıs Lisesi/Adana

Ekim'den örgüte ve yoldaşlara çağrı

Daha da güçlü bir *Ekim* için!

Olağanüstü Konferans sonrasında periyodu 15 güne indirilen Merkez Yayın Organı'mızın sorunlarını birçok kere dile getirdik. "Daha güçlü, daha etkili, daha güncel" bir MYO çağrısıyla sizlere seslendik. Katkılarınızı, önerilerinizi talep ettik, bu alandaki görevlerinizi hatırlattık. Dahası, sizleri tasfiyecilikten artta kalan atalet, hantallık ve rehavetin son kırıntılarını saflarımızdan süpürmeye çağırdık. MYO'yu okuma, okutma ve besleme konusunda sorumluluğa davet ettik.

Hep beraber önemli adımlar attık. 15 günlük bir gazeteyi, düşmana inat, hiç aksatmadan çıkarmayı başarabildik. Siz yoldaşlardan kimi zaman daha güçlü, kimi zaman daha zayıf gelen yazı, mektup ve diğer katkılar kesintiye uğramadı. Örgütümüzün güvenlik, disiplin, örgüt toplantıları, düşmanla mücadele, randevular vb. gibi belli başlı tüm sorunlarına *Ekim* üzerinden müdahale ettik. Politik gündemi yakalama ve öngörülü bir tarzda perspektif sunma konusunda ilerlemeler kaydettik. Yazılarımızı daha yalın metinler olarak kaleme almak doğrultusunda epey mesafe aldık. Öte yandan temel yazılarımızın teorik düzeyi herzaman bir niteliğin ifadesi oldu. **Bugün *Ekim*, saflarımızda daha büyük bir beğeniyle karşılanıyor, daha büyük bir heyecanla okunuyor, çevremize ve fabrikalara daha yaygın ulaşıyor.**

Tüm bunlar önemli bir gelişmenin işareti olmakla birlikte, **arzulananın ve hedeflenenin henüz çok uzağında olduğumuz bir gerçektir.** Nasıl ki atılan adımların sevincini sizlerle paylaşmak bizim için bir onursa, aynı şekilde eksiklik, zaaf ve zayıflıkların sorumluluğuna sizleri ortak etmek, onları aşma konusunda yine sizlere seslenmek görevimizdir.

MYO'nun bazı sorunları hafiflemiş olmakla beraber **hala eski sorunlarıdır.** Başlıcalarını;

* Örgüt toplantılarında MYO'nun henüz haketmiş olduğu yeri alamamış olması,
* Gelen katkıların örgütlü değil, sistemsiz ve düzensiz olması,
* MYO'daki perspektiflerin yeterince özümsenmemesi ve direktiflerin gereğince ve yeterince yerine getirilmemesi olarak sayabiliriz.

Bu sorunları geçmiş yazılarımızda bir çok yönüyle ele aldık. Orada söylenenler "aşılmış" veya "eskimiş" değil henüz. Fakat aynı şeyleri tekrar tekrar yazmak da bir noktadan sonra çok anlamlı olmuyor. Geriye dönüp sözkonusu yazıları tekrar tekrar incelemek, perspektif ve direktiflerini özümseyerek hayata geçirmek hepimizin görevi. Öte yandan "bu sorunlar irdelendi, söylenecek herşey söylendi" diyerek sorunu geçiştirmek de mümkün değil. Zira **söylenen ile yapılan arasında hala önemli bir mesafe mevcutsa, yeni bir problemle karşı karşıyayız** demektir. Ve bu problem "söyledik, öylese yapın" mantığı ile de çözümlenemez.

Bu noktada sorulması ve yanıtlanması gereken birçok soru mevcuttur: Neden gelen katkıların çoğu yeni sayılabilen imzalardan oluşuyor? Bazı illerimiz MYO'yu beslemek konusunda önemli bir mesafe kaydederken, neden işçi hareketinin kalbinin çarptığı İstanbul bu gelişmenin gerisinde seyrediyor? Neden politik yaşamın içinde olan, sınıfla doğrudan bağları bulunan kimi yoldaşlarımız kaleme bir görev bilinciyle sarılmıyorlar? Her sorumlu yoldaş neden MYO'yu aynı duyarlılıkla, bir önderlik aracına sahip olmanın bilinciyle sistemli bir tarzda beslemiyor? vb.

Oysa Ekimci bir komünist olmanın bir kıstası da gazetemize düzenli katkı sağlamaktır. *Ekim*'e haber, gözlem, politik yorum ulaştırmak konusunda atıl davranan ve onu aralıksız beslemek görevine yeteri duyarlılıkla eğilmeyen kadrolar devrimci sorumluluklarını ihmal ediyorlar demektir. Üye ve üye adayların durumları bu açıdan da değerlendirilebilmelidir.

Diğer bir gerçeğimiz ise, *Ekim* üzerinden örgüte sunulan perspektif, direktif ve politikaları özümsemekte tek tek kadrolarımızın ve bir bütün olarak örgütümüzün hala zorlanmakta olduğudur. Bu problemi de irdelemeden çözmek mümkün değildir. MYO üzerinden yapılan politik ve örgütsel müdahaleler yeterince açık ve yol açıcı olamıyor mu? Yazılanların müdahale gücü uygulamada gereken yaptırımla birleşmediğinden mi zayıflıyor? Gazetemizi tamamlayan diğer kuşatıcı araçları devreye mi sokamıyoruz? Yoksa örgüt platformlarında *Ekim* gereken titizlikle incelenmiyor,

tartışılmıyor, önemsenmiyor mu? Kadrolar ile MYO arasında bir dialog kopukluğu mu vardır? Kadrolar *Ekim*'in sorunlarına ilgisiz mi? vb.vb....

Sanıyoruz ki, bu soruların hiçbiri kesin bir tarzda "evet" ile yanıtlanamaz. Buna rağmen bu soruları kendimize sormalı, bu soruları çoğaltmalı ve birbirimizle tartışmalıyız. Ancak bunu "kendi kendimizi tartışma" kısırlığına dönüştürmeden, yapıcı bir tarzda, sorumluca sürdürmeliyiz. Düşüncelerimizi, önerilerimizi ve vardığımız sonuçları MYO'na aktarmalıyız. İlginçtir ki *Ekim*'e gelen çok sayıdaki yazı ve mektup içinde kadrolardan ve taraftar/sempatizan çeperinden bize ulaşan yapıcı eleştiriler ve öneriler neredeyse yok gibidir.

Oysa bu, hareketimizi ileriye taşımak iddiasında olan tüm Ekimci yoldaşların temel bir görevidir. MYO'nun tek tek kadrolarla diyaloğu ne denli önemliyse, komiteler ve hücreler ile sıkı bir ilişki içinde olması da o kadar zorunludur.

*

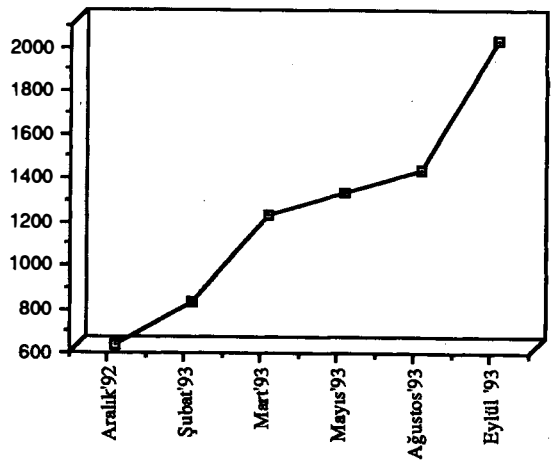
Gazetemizin Olağanüstü Konferans sonrası süreçte daha büyük bir heyecanla karşılandığı, daha yaygın dağıtıldığı, daha çok okunduğunu belirtmiştik. ***Ekim* geçmişte ulaşmadığı illere uzandığı gibi hiç girmediği fabrikalardaki işçilerle de tanışmaktadır.** Önümüzde bu doğrultuda katedilen mesafeyi üçe beşe ona katlama gibi bir görevimiz var. Fazladan dağıtılan her gazete devrimci hırsımızı perçinlemeli; metropollerin tüm fabrikalarını, ülkenin her köşesini fethetmeliyiz. Sık sık tekrarlarız: "İnat, ısrar, sabır". Oysa yoldaşlar, bu sözler boş laf değil, Ekimci komünistlerin devrimci enerjisinin formüle edilişidir! Komünistlerin ihtilalci coşkusu, bitip tükenmez çabası ve bükülmeyen iradesi bu sözlerde saklıdır. Her komite, her organ ve her yoldaş kendine hedef belirlemeli ve bir komünistin iddiasını taşımalıdır.

Şu da açıktır ki, **ancak iyi bir *Ekim* okuru iyi bir *Ekim* dağıtıcısı ve yaygınlaştırıcısı olabilir.** Zira *Ekim* dağıtmak aynı zamanda hareketimizi tanıtmak, perspektiflerimizi ve politikalarımızı propaganda etmek anlamına gelmektedir. Komünistler ise propaganda güçlerini, sağlam bir ideolojik

9 ayda dörde katlanan tiraj

Beş yıl içinde dağıtımı hiç bir zaman bini aşmamış olan ve tasfiyeci tahribat döneminde ise 600'e kadar düşen Ekim'in tirajı, son 9 ay içinde (Mayıs-Haziran aylarını kapsayan geniş çaplı polis saldırısına rağmen) sürekli yükselerek bugün ikibini aşmış bulunmaktadır.

Ekim'in dağıtım grafiği

Bunun şimdiden (tirajlarını kıskançlıkla gizleyen) bir çok legal yayının satış ortalamasını aşan bir sayı olduğunu da bu arada hatırlatalım. (Eklemeye gerek yok ki, Ekim yalnızca örgüt olarak varolabildiğimiz illerle sınırlı olarak dağıtılmaktadır.) Fakat bu sayı MK'nın Ocak '93'de bir yıl için koyduğu asgari hedefin henüz gerisindedir. Bu sayı asgari üç bin olarak belirlenmişti, fakat beş bin olarak gerçekleştirilmesi hedefleniyordu. Komünistlerin önünde bir yıllık sürenin önümüzdeki son üç ayı içerisinde asgari hedef olan üçbinlik tiraja ulaşmak görev ve sorumluluğu durmaktadır.

Ekim'in geçmişte ortalama binbeşyüz olan, fakat çalışmadaki zayıflamaya bağlı olarak bugün 900'e düşmüş bulunan yurtdışı satışları doğal olarak yukarıdaki rakamlara dahil değildir.

kavrayış ile özümsenmiş devrimci perspektiflerinden alırlar.

Diğer yandan ***Ekim* dolayısız bir örgütleyicidir.** Bu, doğrudan *Ekim* verdiğimiz unsurları örgütleme göreviyle karşı karşıya olduğumuzu da anlatır. **Tüm Ekimci komünistler örgütçü olabilmelidir.** İlişkilerimizi örgütlü ilişkilere çevirme alanındaki tutukluğu üzerimizden atmak zorundayız. Bu, bir yandan her bir militanın kendisini bu doğrultuda eğitmesi anlamına gelmekte, öte yandan ise bir bütün olarak örgütümüzün sistemli ve planlı çabasını dile getirmektedir.

Kendimizden emin bir tarzda, kendi güçlü ve sağlam ideolojimize dayanarak ve sol hareketin geleneksel savunma pozisyonunu reddeden **gür bir sosyalizm propagandası eşliğinde devrimcilere ve bilinçli işçilere "EKİM saflarına!" çağrısını yapmak asli bir görevimizdir.**

*

Yukarıda MYO'ya örgütten ve sempatizan çeperinden gelen katkıların hiç kesilmediğini yazmıştık. Gerçekten de, bir çoğuna 15 günlük periyodunda yer veremeyecek denli yoğun bir biçimde mektup ve yazı geliyor *Ekim*'e. Ancak bu konuda da birçok sorunla karşı karşıyayız.

Eğitim düzeyi düşük işçi yoldaşlarımızın ve taraftarlarımızın yazılarındaki kimi zayıflıkları doğal karşılıyoruz. Bununla birlikte **gözlemlediğimiz en büyük zaaf, bazıları "ileri kadrolar kategorisine giren bir çok yoldaşın kaleme aldığı yazıların fikri bakımdan son derece özensiz ve dikkatsiz, bazen baştan savma izlenimini verecek denli gramer ve yazım hatalarıyla dolu metinler olmasıdır.** Bu redaksiyona büyük zaman alan ek bir iş yüklemektedir. Bazen yazılar bu yönüyle adeta ikinci bir kez kalemden geçirilmektedir. Yoldaşlar yazılarının düzeltilmiş biçimini orjinalleriyle karşılaştırarak hata ve eksiklikleri konusunda bir fikir edinebilirler. Kimi zaman yazılı ifade tarzı gayet rahat olan yoldaşların dahi adeta kendilerini sıkarak uzun ve dolambaçlı cümleleri tercih ettiklerini görüyoruz. Oysa kısa ve öz cümlelerle, tek bir ana fikir etrafında yoğunlaşmış yazılar gerçekte çok daha etkili ve işlevsel olmaktadır.

Bir diğer sorun güncel politik haber yorumları içeren yazıların azınlıkta olmasıdır. Oysa, 15 günlük periyodla çıkan gazetemizin günceli öngörülü bir tarzda yakalaması özellikle politik müdahale gücünü artırması açısından büyük önem taşımaktadır. *Ekim*'in bu görevi layıkıyla yerine getirmesi ise, örgütün bu yöndeki katkılarıyla mümkündür. Yalnızca tabandaki militanların değil, yönetici ve önder yoldaşların da bu konuda üstlerine düşeni yaptıkları söylenemez. İhtiyaca yanıt vermek açısından değerlendirildiğinde, MYO'ya akan katkı hiç de yeterli düzeyde değildir.

Örgütümüzün ve kadrolarımızın güncel politik yazılar iletmek konusundaki tutuklukluğunun kaynağına inmek gerekiyor. Sözkonusu sorun ne yazık ki , kadrolarımızın ve yetkili organlarımızın bu alandaki zayıflığıyla yakından ilgilidir. **Politika üretmek, politik yaşamın içinde olmakla, politika tartışmakla, politik düşünmekle olanaklıdır.** Günlük siyasal gelişmeleri doğru yorumlamak ve onlara müdahale etmek için sadece güncel değil, geçmiş deneyleri de iyi izlemek gerekiyor. Öte yandan doğru politika ancak sağlam bir teorik temel üzerinde üretilir. Oysa ki, kadrolarımızın teorik birikimi oldukça zayıftır. Organ toplantılarımızda tartışılan gündemlerin başında hala politik gelişmelerden, teorik sorunlardan çok, pratik sorunlar gelmektedir.

Geçmişten bu yana hareketimizin üstünlüğü olan canlı politik atmosferi korumak dahası güçlendirmek için, örgüt içinde olduğu gibi devrimci kamuoyuna yönelik de ideolojik-politik tartışmaları yoğunlaştırmak gerekmektedir. Uluslararası gelişmelerden ülkedeki SHP kurultayına, örgütsel sorunlardan sol hareketle polemiğe kadar değişik konu ve alanlara komünist bir duyarlılıkla eğilmek tüm Ekimcilerin görevidir. Fikri canlılık olmadan gazetenin yoğun bir ilgi ile okunması, *Ekim*'e politik olarak zengin ve güçlü yazıların akması da mümkün değildir. Örneğin Filistin sorununu konu alan bir yazının kadrolar tarafından özümsenebilmesi için, bu sorunların günlük basından, sol yayınlardan, geçmişiyle ve gelişimiyle izlenmiş, örgütte tartışılmış olması gerekir. Diğer bir deyişle, *Ekim*'den okuduğumuz ilk bilgiler değil, edinmiş olduğumuz tüm bilgilere veya ilgili alandaki birikimimize yön veren bir bakış, bir perspektif olmak zorundadır.

Kadro ve taraftarlarımızın temel diğer bir zaafı ise, katıldığı eylemin, gözlemcisi olduğu direnişin, haberini aldığı gelişmenin bilgisini gazetemize en kısa sürede (gerekirse gününde) aktarmada yeterli sorumluluğu gösterememeleridir. Haberler ya hiç, ya geç, ya da eksikli ulaşıyor elimize. Dahası bir haber yazısı nasıl yazılır, neler öne çıkarılır, neler vurgulanır veya gereksiz ayrıntı

nedir, bunlara yeterince dikkat etmiyoruz. Bu konuda yetkinleşmek, başarılı örneklerden öğrenmekle ve her türlü gelişmeyi ısrarla *Ekim*'e yazarak deneyim kazanmakla mümkündür. **„Yazamıyorum", „Elim kalem tutmuyor" vb. gerekçelerin arkasına sığınarak Merkez Yayın Organı'mıza bilgi aktarmamak, gereken katkıları yapmamak kabul edilemez.**

Diğer yandan, gönderdiğimiz bir veya birkaç yazımız yayınlanmadı diye cesaretimizin ve şevkimizin kırılması da doğru değildir. Birçok yazının yayınlanmamasının başlıca nedeni yer sorunu olmakla birlikte, bazen gönderilen yazılar ya geç ulaştıkları, dolayısıyla güncelliklerini yitirdikleri, ya da birçok yönden zayıf kaldıkları için de yayınlanamayabiliyor. Öte yandan MYO redaksiyonu yazıların seçiminde titiz davranmak durumundadır. Sadece ideolojik sağlamlık değil, aynı zamanda yazının dili ve yöntemi de belli bir düzey yansıtılmalıdır. Kimi zaman eksikli bir yazıyı düzeltme yoluyla yayınlamak mümkünse de, kimi zaman bu olanaklı değildir. Bu nedenle gönderilen yazının yayınlanmamasını "gurur" ya da "küskünlük" meselesine dönüştürmek bir Ekimci komüniste yakışmaz. Tersine daha fazla zaman ayırarak, disiplinli bir çaba ile bu pekala başarılabilir.

***Ekim*'in biçim sorunu hala önerilerinize, düşüncelerinize açıktır.** Gazetemiz ebatları ve sayfa sayısı bakımından belli bir oturmuşluğa sahip olsa da, biçimi konusunda hala istediğimiz düzeye kavuşamamıştır. Olağanüstü Konferans sonrası dönemde çarpıcı başlıklar, değişik puntolar, çerçeveler ve yer yer resimlerle gazetemize daha ilgi çekici bir görünüm vermeye çalıştık. Ancak bunlar ilk ve daha çok deneysel adımlar oldu. Bu nedenle de, hangileri beğenildi ve etkili oldu veya tersinden ne yadırgandı? sorusunun cevabını sizlerden bekliyoruz. İlerisi için ilk etapta daha çok resim kullanmayı düşünüyoruz. Yazı içerisine yerleştirilen çerçevelerin ise işlevli olduğunu gördük, devam ettireceğiz. Tüm bunlar henüz plan halinde ve ancak sizin yapıcı eleştirileriniz ve somut yardımlarınız ile gerçekleşebilir.

*

Ekim'i daha ileriye, hakettiği düzeye taşımak Ekimci tüm komünistlerin omuzlarındadır. Öyle ki, komünist bir iradeyle sırt sırta vermek, ihtilalci bir hırs ile önümüze dikilen engellerin ve zorlukların üstüne üstüne yürümek ve onları coşkuyla aşmak andımızdır artık.

Tam da önümüzde yeni legal araçları devreye sokmak gibi bir adım duruyorken, *Ekim*'i güçlü ve sağlam tutmak daha da önem kazanıyor. Zira bugüne kadar devrimci hareket bu konuda hiç de iyi bir sınav vermemiştir. Bir çok hareket legal dergicilik adına illegal yayınını tasfiye etmiş ya da göstermelik konuma düşürmüştür. EKİM her alanda olduğu gibi, bu konuda da üstünlüğünü ve marksist-leninist perspektiflerini pratikte göstermek zorundadır. Zira sağlam ideolojik temelimizden hareketle çok iyi biliyoruz ki ihtilalci illegal omurgayı, merkezi yayın organımız olan *Ekim*'i zayıflatan bir legal araç bize yeni imkanlar sunmak şöyle dursun, büyük bir sabır ve çabayla elde ettiğimiz olanakları heba edecektir. Dahası saflarımızdan kovduğumuz tasfiyeciliğe kapıları tekrar açacaktır.

EKİM'in yeni sınavı

*"Hatırlatmak herhalükarda gerekli ve yararlı. Siyasal gazeteye hazırlandığımız bir sırada illegal bir yayın organı olarak Merkez Yayın Organı'nın önemi ve işlevi, onu sürekli beslemenin ve güçlendirmenin gereği üzerine döne döne durmalıyız. Bu alanda da yeni ve örnek bir tutum sergilemeli, Türkiye devrimci hareketine illegal bir yayın organını **hiç bir biçimde zayıflatmaksızın ya da ikinci plana düşürmeksizin** legal bir yayının nasıl çıkarılabileceğini göstermeliyiz."*

MK iç yazışmalarından, Ağustos'93

Buna izin vermeyeceğiz. Tam tersine komünist kadrolar, militanlar ve Ekimciler olarak yeni yayının bize yüklediği görevlerin yanısıra, *Ekim*'in her geçen gün daha güçlü, daha zengin, daha nitelikli bir içerik kazanması doğrultusunda üstümüze düşen tüm sorumluluklarımızı sonuna kadar yerine getireceğiz. Bu öylesine bir görevdir ki, ya altına girilir ve hakkı verilir ya da Ekimci bir komünist olma iddiasından vazgeçilir.

Ekim'in bilinçli ve yaygın dağıtımı için

Görev başına!

İllegal ihtilalci bir örgütün inşasında, gelişip büyümesinde, sınıf ve emekçi yığınlar içinde taban bulup genişlemesinde, sınıf ve emekçi kitleler içinde yeni güçler çıkarıp örgütlemesinde, çıkan güçleri ideolojik-politik bakımdan donatıp örgütsel çalışmaya seferber ederek karolaştırmasında, bu kadrolarla partiyi yaratıp kitleselleşerek iktidara yürümesinde başka araç ve yöntemlerin yanısıra temel görevi illegal bir merkezi yayın organı üstlenir.

İllegal ihtilalci bir örgütün yaratılmasında en büyük silah illegal bir merkez yayın organıdır. Çünkü böyle bir yayın organı hem propagandacı, hem ajitatör ve hem de örgütleycidir. Eğer biz komünistler bu klasik tanımlamanın geçerliliğine ve illegal bir merkezi yayın organının böyle bir işlevi yerine getireceğine inanıyorsak, onun bu özelliklerinden yararlanmayı başarabilmeliyiz.

Önceki dönemde *Ekim* bilindiği gibi ayda bir çıkıyordu. *Ekim*'i 15 günde bir çıkarmayı tartıştığımızda bunu başaramayacağımızı düşünüyorduk. Ancak tasfiyeciliğin tasfiyesinden sonra *Ekim*'i 15 günde bir çıkarmaya başladık. Bundan böyle *Ekim*'e karşı görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmek yükümlülüğü ile karşı karşıyayız.

Nedir bu görev ve sorumluluklarımız? Birincisi, her bölgeden, daha doğrusu bütün çalışma alanlarından gelişen ve yaşanan olayları zamanında kaleme alarak, makale ve haber-yorumları zamanında ileterek daha güncel, gündemi yakalamayı başaran, daha da zenginleşmiş bir *Ekim* yaratmak. İkincisi ise *Ekim*'in daha yaygın dağıtımını örgütlemek.

Birincisini, yani *Ekim*'e makale ve haber-yorumlarla katkıda bulunmayı tartıştığımızda, ileriye dönük pek bir adım atılmasa da, hemen herkes bu konuda hemfikir ve tartışmasız yapılması gerektiğini savunuyor. Ancak iş ikincisine gelince "değişik" sesler çıkmaya başlıyor. Tartıştığımız bazı yoldaşlar dolaylı yaygın dağıtımın boşa gideceğini, bize hiç bir faydası olmayacağını, ancak bildiri gibi genel bir propaganda işlevini yerine getireceğini söyleyerek dolaylı yaygın dağıtıma karşı çıkıyorlar. Diğer bazı yoldaşlar ise tam tersine yaygın dağıtımın bize uzun vadede yeni güçler ve olanaklar yaratacağını savunuyorlar.

Açık ki biz bu dolaylı dağıtımı bazı grupların örgütlediği biçimde yapamayız. Çünkü görebildiğimiz kadarıyla yalnızca dağıtmış olmak için dağıtıyorlar. Yani bilinçli ve seçilmiş alanlar olmadığı açık; zira bazı sokaklarda üç-beş ya da daha fazla sayıda gazetenin toplu olarak atılmış olduğuna tanık olabiliyoruz. Böyle sokaklara toplu olarak atılmış gazetenin nasıl bir işlevi yerine getireceği ya da kimleri nasıl örgütleyeceğini kestirmek güç olmasa gerek. Olsa olsa bir "reklam" görevini yerine getiriyor. Bazen insanların sokaklarda; falan grup sokaklara gazete bırakmış, çocuklar uçurtma yapıyorlar ya da ayaklar altında yıtılıp gidiyor türünden konuşmalarına tanık oluyoruz. Bu olumsuz örnekler çoğaltılabilir.

O halde dolaylı yaygın dağıtımı nasıl örgütleyip gerçekleştirebiliriz? Hangi alanlara yönelmeliyiz? Dolaylı dağıtımı gerçekleştireceğimiz alanları nasıl denetleyebilir, ürünlerini nasıl toparlayabiliriz? Bu sorulara doğru bir yanıt verip bilince çıkarmaksızın örgütleyeceğimiz bir dolaylı yaygın dağıtım pek bir anlam ifade etmeyeceği gibi bizi de "dağıtmış olmak için dağıtan" durumuna düşürecektir.

Bu durumda ne yapmalıyız? İlk olarak dağıtacağımız alanları iyi tanımalıyız. Eğer semtlere yöneleceksek, o semtte çoğunlukla kimlerin oturduğunu, politik durumlarını iyi bilmeliyiz. Bu da tek başına yetmez; en azından o semtle organik ilişkiler kurmamız gereklidir. Eğer ilişkimiz yoksa feodal ilişkilerimizi kullanarak, o da yoksa kısa sürede değişik araç ve yöntemleri kulanarak mutlaka ilişki çıkararak gitmeli ve feodal de olsa mutlaka bir bağlantı noktası kurmalı, onun üzerinden yaygın dağıtımın ortaya çıkardığı ilişkilerle tanışarak bunu organik bir ilişkiye dönüştürmeliyiz. Bu onlar üzerinden yeni ilişkilere uzanmak olanağı da sağlayacaktır. Eğer yaygın dağıtımı örgütlediğimiz alanlarda kendimiz veya organik ilişkilerimiz varsa, bunun sonuçlarını denetlemek ve toparlamak zaten

çok zor olmayacaktır.

Kısacası dolaylı dağıtımı gerçekleştirirken hedefimiz sürekli yeni ve kalıcı ilişkiler çıkarmak olmalıdır. Dolaylı dağıtımda semt çalışması bunlardan sadece bir tanesidir. Dolaylı dağıtımda özellikle işçi ve emekçilere ulaşmaya çalışmalı, onların yoğunlukta olduğu alanlara gitmeliyiz. Gazetemizi ulşatırmanın çok değişik yol ve yöntemi vardır. Bunları somut çalışma alanlarına göre belirlemeli ve kullanabilmeliyiz. Örneğin duraklarda, servislerde, fabrika önlerinde, sendikalarda veya ileri işçilerin tek tek evlerini tespit ederek çeşitli araç ve yöntemlerle gazetemizi ulaştırabiliriz.

Dolaylı dağıtımda yaşadığımız bir iki örneği aktarmak istiyorum. Tanıdığım bir öğrenci vardı. Oldukça apolitik biriydi. Onunla biraz ilgilenerek sıcak bir ilişki kurdum. Bu öğrencinin çevresinde devrime az-çok sempati duyan altı-yedi öğrenci vardı. Bunların evlerini tespit ederek *Ekim*'i dolaylı yoldan ulaştırdım ve süreç içinde ilişkilerimi daha da geliştirdim. Bu öğrenciler biraraya geldiklerinde kendi aralarında ellerine *Ekim* isimli bir derginin geçtiğinden sözediyorlar ve üzerine tartışıyorlardı. Bu arada ben de onlara sürekli olarak devrimci olduğumu hissettirmeye çalıştım. Belli bir süre sonra bana da *Ekim*'den sözettiler. Benim de elime geçtiğini söyleyerek onlarla tartıştım. Bir süre sonra da içlerinden öne çıkan ikisiyle ilişkilerimi geliştirerek gazeteyi elden vermeye başladım.

Bir başka örnek; X yoldaşın görüştüğü C fabrikasında bir işçi ilişkimiz var. Buradaki işçi yoldaşımız kendi fabrikasından bir kaç işçiye dolaylı yoldan gazete ulaştırıyor. Bu işçilerden biri gelip bir gün kendisine, eline *Ekim* isimli bir gazetenin geçtiğini, bu gazetenin fikirlerini benimsediğini, Ekimci arkadaşlarla tanışmak, tartışmakve gazete paralarını vermek istediğini söylemiş. Ama gazeteyi ulaştıran yoldaş kendisinin de eline aynı gazetenin geçtiğini, Ekimci olduğunu veya Ekimcileri tanıdığını söylemediği gibi, bizimle feodal ilişki temelinde de olsa tanıştırmadı. Söylemek istediğim dolaylı dağıtımda bu tür olumsuz örnekler de yaşanabiliyor. Ama bunlar aşılamayacak olumsuzluklar değil.

Öyleyse tüm bunları gözönünde bulundurarak bilinçli ve sistemli bir yaygın dağıtımı örgütlemek için görev başına!

Cemal ŞAHİN

Devrimcilikte tükenişin sonu ihanettir

Teksa-Mensa işçilerinin sendikal sorunlarını tartışmak üzere DİSK-Tekstil'de bir toplantı düzenlendi. Toplantının başlamasından kısa bir süre sonra bir yoldaşımız içeri girerek gazetemiz *Ekim*'i işçilere dağıttı. Dağıtım büyük bir ilgiyle karşılandı. Sendikanın Adana bölge temsilcileri başlangıçta dağıtılanın illegal bir yayın olduğunun farkında olmadıkları için yalnızca izlemekle yetindiler. Bir sendika görevlisi dağıtılan gazetelerden birini alarak Adana bölge temsilcisine götürdü. Dünün Dev-Yolcusu, bugünün SHP'lisi temsilci Mehmet Turan EKİM'in imzasını görünce aniden telaşa kapıldı. O esnada yoldaşımız da dağıtımı tamamlamıştı. M. Turan toplantı salonun kapısından çıkan yoldaşımızı durdurarak; yaptığımızın doğru olmadığını, bu toplantıları devrimcilerin illegal yayınlarını ve buna benzer materyalleri dağıtmaları için düzenlemediklerini, bu işin fabrika önlerinde ve servislerde yapılması gerektiğini söyledi. Yoldaş ise yanlış bir şey yapmadıklarını, işçi ve emekçilerin bulundukları bütün alanların devrimcilerin çalışma alanı olduğunu söyleyerek oradan uzaklaştı.

Toplantı salonuna dönen bu dünün "devrimcisi", bugünün sosyal-demokratı Mehmet Turan polisin yapamadığını yaptı! Yanındaki hizmetkarlarına emir vererek işçilerin elindeki gazeteleri toplatmaya çalıştı. Ancak on kadar gazeteyi toplayabildiler. Bir çok işçi gazetemizi geri vermedi. İşçilerin pek çoğu sendikacıların bu davranışlarına tepki göstererek; devrimcilerin bu gazeteleri işçilerin okumaları için dağıttığını, kimsenin bunu engellemeye hakkı olmadığını söylediler.

Çağla UMUT/Adana

Gazete paraları ile bağışların anlamı ve önemi

Devrimcilerin görev ve sorumlulukları çok yönlüdür ve farklılıklar taşır. Yeteneklerdeki farklılıklar görev dağılımında gözetilir. Ama bunun yanısıra bu düzene karşı mücadele yürüten her bir devrimci örgüt üyesinin ya da taraftarının yerine getirmekle yükümlü olduğu görevler vardır. Yazımızın konusu olduğu için bunlardan yalnızca ikisini ele alacağım. Gazete paraları ile bağışların düzenli olarak ödenmesi!

Bizim düşünce ve inançlarımızın yaygınlaştırılmasının bir aracı olma işlevini yerine getiren, bu düzenin sonunu hazırlamakta elimizde önemli bir silah olan Merkez Yayın Organımız *Ekim*'in daha yaygın dağıtımı ve daha geniş kitlelere ulaşması için harcayacağımız enerji ve çaba kuşkusuz en önemlisidir. Ama bunun yanısıra onu ekonomik olarak desteklemek gibi önemli bir görevimiz vardır. Gazetemiz burjuvazinin tüm saldırı ve tedbirlerine rağmen aksamadan düzenli olarak çıkmakta ve elimize ulaşmaktadır. Her seferinde gazete paralarının bizden istenmesine gerek kalmadan gerek kendi gazetemizin gerekse dağıttığımız gazetelerin parasını düzenli olarak toplayıp iletme sorumluluğunu gösterebilmeliyiz. Kaldı ki kendi başına ele alındığında onbeş günde bir beş bin lira gazete parası vermenin bir güçlüğü olmadığı açıktır. Bu nedenle maddi olanaklarımızı zorlayarak ona daha fazla katkıda bulunmak, gazete verdiğimiz insanlara bunun anlamını ve önemini kavratarak onların da bu katkıyı yapmalarını sağlamak devrimci bir sorumluluktur.

Gazete paralarının neden düzenli ödenmediği sorulduğunda, bir yoldaşımız; "Kimse istemedi, ben de örgütümüzün beş bin liraya ihtiyacı olmadığını düşünmüştüm", diyebiliyor. Burada soruna bakıştaki zayıflık kendini hemen ele veriyor. Evet, sorun "para" sorunu olarak anlaşıldığında, kuşkusuz örgütümüzün bizim beş bin liramıza ihtiyacı yoktur! Ama sorun bu mudur? Sorumluluk bilinci ve özveridir burada önemli olan.

Yukarıda söylenenler bağışlar ve düzenli olarak ödenmesi gereken aidatlar için de geçerlidir. Aidat bir devrimcinin kendi olanakları çerçevesinde ve bu olanakları zorlayarak düzenli bir biçimde örgüte vermek üzere belirlediği bir miktardır. Bu örgütlü bir devrimcinin siyasi bir sorumluluğudur ve hiç bir gerekçeyle geçiştirilemez veya ertelenemez. "Bu ay çalışamadım", "borcum var", "öğrenciyim", vb., bunlar gerekçe kabul edilemez. Hepimiz bu düzende yaşıyoruz ve sürekli olarak benzer güçlüklüklerle yüzyüze kalıyoruz. Ancak bu bizi görev ve sorumluluklarımız yerine getirmekten alıkoymamalıdır. Özel mülkiyet düzenine karşı savaşan bir devrimci özveriyi kendi yaşamında somutlayabilmelidir. Günde dörbinbeşyüz lira verip sigara alabiliyoruz! Örneğin gerektiğinde sigara içmeyebilmeliyiz ya da başka ihtiyaçlarımızdan feragat edebilmeliyiz. Ama aidatımızı ve gazete paralarımızı düzenli olarak ödemeliyiz. Bunu yerine getirmenin değişik olanaklarını yaratmalıyız. Örneğin öğrenci isek hafta sonu çalışabiliriz. Zorlandığımız dönemlerde ek işler bulabiliriz vb.

Bu konudaki görev ve sorumluluklarımıza yaklaşımımız, düzene karşı örgütlü savaşma bilincine ne ölçüde sahip olduğumuzun da ortaya koyacaktır.

TEKOŞİN

Maria Jose Sison'a politik iltica hakkı!

Dünya çapında içten içe mayalanan devrimci toplumsal hareketler karşısında sermaye düzeninin tutumu her yerde özünde aynıdır. Sıcak bir kuşakta yeralan Filipinler, Kürdistan, Peru ve Güney Afrika gibi ülkelerde, egemen güçler, her türlü yöntemle devrimcilerin ve devrimci örgütlerin fiziki imhasına girişmektedirler. Batılı kapitalist ülkeler ise, bir yandan "insan hak ve özgürlükleri" üzerine ikiyüzlü ve demagojik bir kampanya yürütürlerken, öte yandan gerçek yüzlerini saklamakta gittikçe zorlanmaktadırlar. Tüm Avrupa çapında politik iltica hakkının kısıtlanması bunun bariz örneklerden biridir.

1986'dan beri Hollanda'da yaşayan Filipinler Komünist Partisi kurucularından olan tanınmış devrimci Jose Maria Sison'un ailesiyle birlikte politik iltica hakkının reddedilmesi, Batılı emperyalistlerin nasıl da geri ülkelerin faşist diktatörlükleriyle kanlı bir işbirlik içinde olduklarını göstermesi bakımından çarpıcıdır.

FKP'nin eski başkanı ve Filipinler kurtuluş mücadelesinin önde gelen isimlerinden olan Maria Jose Sison'a politik iltica hakkı için Avrupa'daki çeşitli antifaşist ve devrimci örgütlerin başlattığı „Maria Jose Sison'a politik iltica hakkı, hemen şimdi" kampanyasını sonuna kadar destekliyor, dayanışma çağrısında bulunuyoruz.

Emperyalizmin Rusya'da "düzen" kurma operasyonu

Moskova'da CNN aracılığıyla naklen izlenen bir katliam yaşandı, askeri bir darbe gerçekleştirildi. Dünya burjuvazisi ve gericiliğinin çılgınca tezahüratları eşliğinde ve kan dökülerek Rusya'da yürürlüğe konulan iğrenç senaryo kuşkusuz bu ülkede yeni bir sürecin başlangıcını oluşturacaktır.

Emperyalizm Rusya'yı tamamen girdabına ve denetimine almak istiyor. Henüz potansiyel konumda duran ama sürekli gelişim kaydeden tüm direniş odaklarını kırarak süreci hızlandırmaya çalışıyor. Bu nedenle Kremlin'deki sadık uşağı, ayyaş Slav Pinoşet'ine tam yetki vermiş bulunuyor. Sivil görünümlü ve emperyalizmin "demokrat" diye sunmaya çalıştığı bu cuntanın, özünde örneğin Latin Amerika ülkelerinde boy gösteren cuntalardan hiç bir farkı yoktur. Misyonları da aynıdır.

Emperyalizmin darbeye tam desteği ve "Batı"nın ikiyüzlülüğü

Darbenin esas amacı IMF'nin, Dünya Bankası'nın, Paris klübünün birlikte ve ortaklaşa Rusya için öngördükleri iktisadi reçeteleri uygulatabilmektir. Rusya'yı ulusalararası tekelci kapitalizmin uysal bir pazarına dönüştürerek, çok uluslu tekellerin talanını kolaylaştırmak ve hızlandırmak için tanklar devreye sokuldu. Amaç darmadağan olmuş bir ekonomiyi dev Batı tekellerine peşkeş çekmektir. Burjuvazinin "demokratikleşme süreci" diye tanıttığı bu politikanın gerek iktisadi gerekse de siyasi uygulaması ancak şiddet kullanılarak denenebilir. Yapılan da budur. Bunun içindir ki emperyalist güçlerin her boydan ve her soydan sözcüleri koro halinde Moskova celladına yeşil ışık yaktılar, teşvik ettiler, destek ve cesaret verdiler, katliamın hoyratça amigoluğunu yaptılar.

Olayın birinci derecedeki muhatapları bu konudaki düşüncelerini açıkça ifade ediyorlar. Adının gizli tutulmasını isteyen büyük bir Avrupa tekelinin yöneticisi basına yaptığı açıklamada; *"Moskova'da olup bitenler iyi bir yönelimdir (...) Parlamento bize sorun yaratıyor, Rusya'da çalışmamızı engelliyordu"* derken, dünya burjuvazisinin bu ülkeye ilişkin hesaplarını ve çıkarlarını özlü bir biçimde ifade etmiş oluyor. Clinton Moskova celladına katliamın mükafatı olarak vaadettiği 2,5 milyar doları, talanın tellalına bir komisyon olarak sundu. G 7 dönem başkanı ve Japonya başbakanı Hosokawa, *"yasa ve düzenin yeniden tesis edilmesine çok seviniyoruz"* diyerek Yeltsin'in katliamını kutladı. Alman Deutsche Bank başkanı Hilmar Kopper ise *"yatırımcıların yerleşmeleri için düzene ihtiyaçları vardır"*, diyerek katliamın gerekçesini açıkladı.

Diğer taraftan, Batı'nın Moskova katliamındaki "korkunç sorumluluğunu" kınayan Nobel iktisat ödülü sahibi Maurice Allais, *"özellikle Rusya ve Polonya'da tanık olunan karmaşanın başlıca sorumluluğu bu ülkelere danışmanlık yapan Batılı uzmanlara ait"*tir diyor. *"Rusya'da tanık olunan gelişmelerin, eğer şimdiki yönetimde ısrar edilirse, Batı'da başgösterebilecek karmaşanın yanında bir hiç kalacağını"* iddia eden Maurice Allais'in, liberalizmin gözde bir teorisyeni olduğunu da bu arada hatırlatalım.

Yeltsin çetesi gidicidir

Rusya'da bundan sonraki süreç nasıl bir rota izleyebilir? Seçeneklerden birisi oldukça berrak bir biçimde açıklanmış, uygulanmasına başlanmış ve epeyce de mesafe alınmış bulunuluyor. Mevcut iktidarın darbe ile başlattığı süreci pekiştirmekten, daha ileri götürmekten ve kalıcı kılmaktan başka herhangi bir seçeneği yoktur. Emperyalizmin saptadığı hedeflere erişmek için Yeltsin cuntası zor kullanarak önüne geçen toplumsal dirençleri kırma görevi ile başbaşadır. Bu ise toplumda politik bir terör estirilerek, yasaklar, sansür ve şiddet yoluyla iktisadi reformların hızlandırılarak devam ettirilmesi demektir.

Nitekim şu an yapılan da budur. 16 siyasi parti yasaklandı, muhalif basın organları kapatıldı, yüzlerce insan katledildi, toplu tutuklamalar devam ediyor ve en temel demokratik hak ve özgürlükler rafa kaldırıldı. Resmi medya ve diğer iletişim organları salt Yeltsin ve avanesinin propagandasını yapmakla görevlendirdiği için, Aralık ayının başında

öngörülen seçimlerde emperyalizmin arzuladığı bir meclis oluşturulabilir. İstenen anayasa veya daha geniş anlamda genel hukuksal bir mevzuat yürürlüğe sokulabilir. Fakat bunun belli bir ölçüde başarıldığını düşünsek bile, sonuçta Rusya ve Rus halkı için ne değişecektir? Zira gelişmeler Rusya'da politikanın artık sokaklarda, meydanlarda, fabrikalarda, barikatlarda yapılacağını gösteriyor.

Emperyalizmin Rus halkına vereceği sefaletten başka bir şey yoktur ama ondan aşıracağı çok şey vardır. Yeltsin ancak Osmanoğullarınınkine benzer, yani akibeti önceden belli bir politika sürdürebilir. Zaten böyle bir niyetle, Kuril Adalarını satmak için Japonya'ya gidiyor. Yani sürece hangi açıdan bakılırsa bakılsın, Rusya'daki mevcut gidişat kendi sonunu hızlandırmaktan öte bir sonuca varamaz.

Emperyalizm durumu idare etmek için ortamını bulduğu ilk fırsatta at değiştirecektir. Çünkü Yeltsin'in işbaşında fazla kalması emperyalizmin Rusya'ya ilikin hesaplarını tehlikeye düşürebilecek, tersyüz edebilecek bir faktöre dönüşebilir. Göreceğiz, emperyalizm bu uşağını, Gorbaçov'a yaptığı gibi, yıpratık bir papuç olarak çöpe atmakta gecikmeyecektir. Ona verilen misyon bittiği gibi kendisi de artık tümüyle yalama olmuştur. Daha uşak birisi keşfedildiğinde şimdiki piyon harcanacaktır. Kapitalizmin şakşakçılığını yapan *İzvestia* bu ilişkiyi *"Batı Boris Yeltsin'le, onun politik gerekliliğini sonuna kadar sömürerek, nihai hedefine gitmeye hazırdır"* diyerek özetliyor.

Zaten böyle bir değişikliğin ortamını hazırlamak için işin bilincinde olan burjuva yazarlar şimdiden halef arayışına girdiler. Emperyalist medya, Moskova sokaklarında daha tanklar konuşurken, Başbakan Viktor Çernomirdin, iktisatçı Grigori Yavlinski gibi isimleri överek önplana çıkardı ve ortamı hazırlamaya başladı.

Rusya işçi ve emekçileri yeniden sahneye çıkmaktadır

Mevcut gidişata alternatif bir seçenek konusuna gelince, henüz somut ve belirgin göstergeler olmamasına karşın, süreç olumlu ve umut verici bir seyir izliyor. Her ne kadar Moskova'da iktidar alınmaya aday ama onu fethedecek örgütlü bir güç yoksa da, toplumda yaşanan canlanma ve hızlı politikleşme süreci mücadeleye zengin olanaklar sunuyor, yeni perspektifler açıyor. Geride kalan enkazın ardından kısa sürede toparlanma, mücadelenin gereksinimlerine cevap verebilecek düzeyde güç toplama, örgütlenme ve bu ülkede estirilen karşı-devrimci fırtınaya göğüs germe, biraz da zaman ve süreç sorunudur.

Rus işçi sınıfı ve emekçileri uzun dönem ideolojik bir tahribat, politik bir edilgenlik dönemi yaşadı. O evrimci kapitalist restorasyon dönemi doğal olarak kitlelerin militan ruh hallerini törpüledi, uysallaştırdı, perspektifsiz, amaçsız, idealsiz bıraktı, sınıf bilincini tamamen yozlaştırdı. Bu dönemi izleyen sürecin getirdiği değişiklikler, Gorbaçov'la birlikte zirveye tırmanan iktisadi bunalım, Rus proletaryasına ideal toplum modeli diye kabul ettirilmiş düzenin çökmesi, Sovyetler Birliği'nin dağılması ve ansızın ülkenin hemen her köşesinde milliyetçi bogazlaşmaların başlaması, toplumda sersemleştirici bir etki yarattı.

Bu çöküş ve dağılmanın eşliğinde yürütülen ve "özgürlük" kavramı üzerinde yoğunlaştırılan burjuva değerleri ve kapitalist ekonomiyi övücü propaganda fırtınası, o sersemleştirici etkiyi kat kat artırdığı gibi, beraberinde saf bir umut atmosferi de yarattı. Bu ruh hali içinde ve bazı beklentilerle edilgen bir biçimde içine kapanan işçi sınıfı, başlangıçta Sovyetler Birliği ve ardından Rusya'nın politik gündemi karşısında pasif kaldı, bocaladı, hemen hiç müdahale etmedi. Kenarda Kremlin'in Bizans oyunlarını ilgisizlik içinde izleyen bir seyirci gibi durdu.

Tüm Birlik Komünist Partisi/Bolşevik Başkanı Nina Andreyeva: "Bu, iki burjuva fraksiyon arasındaki bir kavgadır"

"Bu, iki fraksiyon arasındaki bir kavgadır. Yeltsin'in önderliği altındaki Batıcı komprador sermaye bir yanda, Rus burjuvazisi öte yanda. Kızıl bayraklarla parlamento binası önünde gösteri yapan insanlar, Rus sermaye fraksiyonunu yanlış bir biçimde sosyalist sanıyorlar. Fakat Rutskoy/Hasbulatov önderliği sosyalist değildir. Bunu açıklamak bizim görevimizdir... Parlamento fraksiyonları ile sosyalizm yeniden kurulamaz. Bunlar eski önderlerin oyunlarıdır."

Rote Fahne, sayı: 40, 9 Ekim '93

Gelinen aşamada yakılan ışıklar, verilen umutlar peşpeşe hep boşa çıktıkları gibi, Rus işçi sınıfı elindeki sınırlı kazanımlarını da kaybetmeye başladı. Kaldı ki kapitalist yağmanın asıl etkileri bundan sonra ortaya çıkacaktır.

Öte yandan Rus işçi sınıfının ve emekçilerinin ulusal onuru pervasızca çiğneniyor, alay ediliyor. Ülkelerinin kaderi düne kadar yeminli düşmanları olan emperyalist metropollerde belirleniyor. İkinci emperyalist savaşın yarattığı yıkım koşullarında Marshall planının yardımını reddeden bir halk, şimdi Alman burjuvazisinin verdiği sadakaya ihtiyaç duyabiliyor.

En kaba çizgileriyle sıralamaya çalıştığımız bu faktörlerin her birisi Rus toplumunun bağrında duran birer dinamit lokumudurlar. Bu dinamitlerin fitilleri henüz tutuşturulmuş değildir. İşte bu fitillerin ateşlenmesini engellemek için süreç hızlandırılıyor, bu potansiyel endişenin verdiği kaygı sonucudur ki sokak ortasında insanlar top ateşine tutuluyor.

Moskova'da ellerinde kızıl bayraklarla barikatlarda çatışan insanların taleplerinin ve kararlılıklarının gerçek anlamı ancak bu perspektif içinde düşünüldüğünde ortaya çıkar. Bu tavır Rusya'daki devrimci dinamiklerin bir habercisi, bir ön belirtisidir. İlginçtir, başka bir ülkede benzer bir katliam işlenseydi, terör estirilseydi, toplumun üzerine ansızın bir ölü toprağı çökerdi. Moskova'da öyle olmuyor, insanlar ölüme meydan okurcasına yine Kızıl Meydan'da toplanıyor, düzene nefretlerini haykırıyorlar.

Burjuva iletişim araçları göstericilerin kararlılığında kusur bulamadığı için yorumunu sayı üzerinde yoğunlaştırmaya çalışıyorlar. Dev bir ülkede yalnızca on bin kişinin sokağa dökülmesini bir avuç azınlığın umutsuz bir çırpınışının belirtisi olarak yorumluyorlar. Oysa sınırlı bir kitlenin nasıl gedikler açabildiği görüldü. Rus halkı kavgaya yeniden yavaş yavaş ısınıyor ve bir başlangıç sayılabilecek bu aşamada sergilediği tavır gerçekten umut vericidir.

Bu kavgayı giderek kızıştıracak yığınla faktörün birbirine eklendiğini belirttik. Burada dikkate alınması gereken başka bir özellikle de mevcuttur. Doğu Avrupa ülkelerinde ve özellikle de Rusya'da, insanların köreltilmiş de olsa bir referans kaynakları, bugünü geçmişle kıyaslama gibi bir olanakları vardır. Kapitalizmin tahribatı arttıkça insanlar bu kıyaslamayı daha bilinçli yapmak zorunda kalacaklardır. Nitekim ilk işaretleri görülüyor; "Eskiden eğitim, sağlık hizmetleri bedava idi, işsizlik korkumuz yoktu!" deniliyor. Dolayısıyla bu kıyaslama mücadeleyi kamçılayıcı bir faktör işlevi görüyor.

Arasında paralellik kurmaya çalıştığımız örneğe tekrar dönecek olursak, Şili halkı Pinoşet'den hesap sormadı ama Rus halkı "Kahrolsun kapitalizm!", "Faşizme geçit yok!", "Tüm iktidar sovyetlere!" solganlarını haykıran kitleleri top ateşine tutturan bu celladı ve avanesini affetmeyecektir. Rus proletaryası emperyalist leş kargalarına ve onların yerli piyonlarına papuç bırakmayacaktır.

Cem KAYNAK

Emperyalizmin Moskova zaferi

Moskova'daki kavga şimdilik sonuçlandı. Başkan hükümdarlığını yeniden pekiştirdi. Karşı başkan Rutskoy ve dağıtılan Yüksek Sovyet Başkanı Hasbulatov tutuklandı. Batılı emperyalist merkezlerde oturan akıl hocaları Yeltsin'e muhalefeti kesin bir şekilde bastırması için sinyal verdi. Bundan sonra da ortaya çıkacak her türlü muhalefeti ve devrimci direnişi de daha oluşmadan bastırmak için Yeltsin ve şürekasına hazırlıklı olmaları söylendi.

Şimdi Rusya'da bir baskı ve terör dönemi başlamıştır. İlk etapta bütün muhalif gazeteler, 16 sol örgüt yasaklandı. Anayasa mahkemesi, yöre parlamentoları dağıtıldı. Tanınmış muhalefet önderlerine karşı haçlı seferleri başlatıldı. Tutuklamaların arkası kesilmiyor. İlan edilen olağanüstü halin uzun bir dönem devam etmesi hedefleniyor. Batı burjuvazisinin isteği doğrultusunda "serbest" pazar ekonomisinin önündeki bütün engeller tek tek temizleniyor.

Bu Yeltsin'in olağan gündemi.

İlk başta Yeltsin "500 günlük program", "Polonya çözümü", "şok program" gibi formüllerle pazar ekonomisine hızlı bir geçişi savunuyordu. Ne var ki Yüksek Sovyet'de temsil edilen güçlerin çıkarlarına ters düşmeyi de göze almıyordu. Onları kendi zaferini hazırlayacak önemli bir güç olarak görüyordu. Bunlara ancak kendisini güçlü hissettiği zaman yönelebilirdi.

Parlamento bölgelerin "kızıl direktörleri" olarak

adlandırılan nomenklatura temsilcileri Gorbaçov döneminde Sovyet temsilciliklerine giren ve burada palazlanan burjuva güçlerden oluşuyordu.

Birinci kesim işletmeler üzerinde denetimi savunurken, diğerleri bireysel kapitalist inisiyatifi savunuyordu.

Bu iki kesimin çıkarları SBKP'nin tasfiyesi telebinde birleşti. Bu durum Yeltsin'in zaferini hazırladı. Özelleştirme sorununda iki kesimin çıkarları başından beri çakıştı. Ne var ki "topyekün" ya da "karma" tip bir özelleştirme tartışması iki grubu karşı karşıya getiriyordu.

Yeltsin İMF'nin denetiminde hızlı bir özelleştirmeyi izleyeceği politikanın temeli yaptı. Uygulanan bu politika ekonomide geniş çaplı bir mafyalaşmayı doğurdu. Nitekim bu süreçte iki kesim de birbirlerini dolandırıcılık ve rüşvetçilikle suçluyorlardı.

Bu tartışmaların esası, toprağa yönelik özel mülkiyet hakkında odaklaşıyordu. Bugüne kadar özelleştirmenin sadece bir yönü gündeme gelmişti: Kullanım hakkı. Fabrikalar, Sovhozlar, dinlenme tesisleri, oteller, evler alınıp satılıyor, fakat bunların üzerinde bulunduğu toprak devlet mülkiyeti olarak kalıyordu.

Bu koşullarda özelleştirilen işletmelerde elde edilen kar yeniden yatırılmıyor, ya değişik biçimde tüketiliyor, ya da yurtdışındaki hesaplara aktarılıyordu. Bu kapitalist gelişmenin ihtiyaçlarına ters düşen bir olguydu. Bu çelişki burjuva anlamda yeni bir anayasa ile çözülebilirdi. Anayasa tartışmasının esası da buydu. Yeltsinciler toprak üzerinde özel mülkiyet hakkının ilkesel garantisini savunurlarken, meclis bu talebin karşısına dikiliyordu. Meclisin dağıtılması bu çelişkiyi şimdilik çözdü. Ama çatışmalara son veremedi. Gelecek çatışmaların sadece önünü açtı.

Yeltsin'in programı yeni bir iç savaşın temellerini hazırlamak demektir. Nitekim Moskova'daki kanlı çatışmadan sonra ileriye dönük gelişmeler açısından yeni koşullar ortaya çıkmıştır. "Demokratikleşme"nin bazı tabuları kırılmıştır. Panzerler "demokratik dönüşümün" sembolü sayılan "Beyaz Saray"ı ateşe vermiştir. Ordu kendi halkına ateş açmıştır. Meclis önünde göstericilerden kaçan polisler, bir dahaki sefere vicdan rahatlılığıyla göstericilerin üstüne ateş açacaklardır. Bu gelişecek kitle mücadelesi açısından önemlidir.

Beyaz Saray önünde toplanan kitleler bir bakıma eski yapıların dağılmasının kendileri için ortaya çıkaracağı olumsuz sonuçlara karşı tepkiyi dile getiriyor. Devlet işletmeleri, Sovhozlar, Kolhozlar bugünkü yapılarıyla dahi çalışanlar açısından bir kazanım olarak görülüyor. Zira özelleştirme bir çok insanın bir anda sokağa atılması demektir. Eski bürokratlar bu durumu demagojik bir şekilde kendi lehlerine kullanmaktaydılar. Bir noktayı vurgulamakta yarar vardır. Kızıl bayraklarla parlamento binası önünde duran kitleler gerçekte geçmişe, sosyalizme özlemlerini, dile getiriyorlar. Bununla birlikte bugünkü durumda sosyalizmi tek alternatif olarak gören bir kitle hareketinden bahsetmek henüz mümkün değildir.

Bütün muhalif politik akımların birleştiği "Ulusal Selamet Cephesi"nin esas hedefi Yeltsin'i devirmede somutlaşıyor. "Ulusal Selamet Cephesi" 1992 Ekim ayında toplanarak Yeltsin'e karşı bir imza kampanyası başlatmış ve bu yılın haziran ayında yaptığı ikinci bir toplantıyla da bir yönetim seçmişti. Bu cephe, geniş bir muhalefet yelpazesini kapsıyor ve heterojen bir konuma sahip. Birleştikleri tek nokta Yeltsin'in devrilmesi, Rusya'nın Batılı emperyalistlere satılmasının önlenmesi ve eski Sovyetler Birliği'nin yeniden inşasıdır. (Sağcı akımlar "Büyük Rusya" istiyor.) Her grup ayrı bir program ve perspektife sahip... Bir netfikten bahsedilemez.

Marksist-leninist ilkeleri bugünkü durumuyla en tutarlı savunan örgüt Nina Andreyeva'nın önderlik ettiği Tüm Birlik Komünist Partisi/Bolşevik'tir. Genç ve etkili bir örgüte sahip olan bu parti zamanında Gorbaçov'a karşı en sert ve kesin tavır alan akımdır. Proletarya iktidarının yeniden inşası ve Sovyetler Birliği'nin yeniden kurulması için mücadeleyi savunuyor. *"Bütün burjuva-nasyonalist, mafya yapılanmalarının dağıtılması ve karşı-devrimci saldırıların önüne geçilmesi için"*, bir genel işçi grevinin hazırlanmasını istiyor.

İşçi sınıfı şimdiki durumda net tavır takınmıyor. Açlık korkusu ve işsiz kalma sorunu önemli engeller. Fakat bu durumun kısa sürede değişeceğinin örnekleri son dönemlerde sıkça yaşandı. Yeltsin'in kaderi işçi sınıfının geliştireceği tutuma da bağlı.

Yeltsin'in zafer ince kumlar üzerindedir. Muhalefet güçlerinin bu durumu sessizce geçiştiremeyecekleri kesindir. Yakın gelecekte geniş çaplı kitle çatışmaları yeniden gündeme gelecektir.

Şimdiki durumda işçi sınıfı, gerçek komünistler önünde önemli ibir engel kalkmıştır. İki burjuva kliğin kitleleri aldatma manevraları son bulmuştur.

R. GENÇ

Somali halkı "insancıl" emperyalizmin maskesini düşürdü

Aradan yalnızca on ay geçti. İç savaş, kıtlık ve hastalıktan kırılan Somali halkına "umut verme" operasyonu olarak tanıtılan ve dünya halklarına öyle kabul ettirilmek istenen emperyalist müdahalenin gerçek niteliği, önce Somalililer ve çok geçmeden de dünya haklarının gözleri önünde tüm çirkinliği ve vahşiliği ile ortaya çıktı.

En temel gereksinimlerini karşılamakta güçlük çeken ve dolayısıyla günübirlik ölümle pençeleşen Somalililerin işgal ordusuna kurtarıcı gözüyle bakacakları, getirdikleri bir kaç çuval pirinç, bir kaç kutu ciklet ve bir kaç kasa coca colaya aldanacakları bekleniyordu. Emperyalizmin hesabı tutmadı. İlk fırsatta sokaklarda çocuklara bir kaç parça çikolata dağıtıp ve hemen evlerde genç kızlara tecavüz etmekle işe başlayan "umut verme" operasyonu ordusunun neyi ifade ettiğini, Somali halkı anlamakta hiç de güçlük çekmedi.

Somali halkı, vaadedilen "umudun" aslında dehşet verici bir canilik olduğunu görmekte çok fazla gecikmedi.. Çok uluslu işgal ordusu Somali'de ABD'nin stratejik hesaplarına tekabül edebilecek bir siyasi yapı oluşturmak için bu ülke halkına on aydır kan kusturuyor. Emperyalizmin Somali'de gerçekleştirdiği operasyon, aslında onun gerçek yüzünün ve kimliğinin en somut bir tarzda bizzat kendisi tarafından açığa çıkartılmasıdır.

Bu vahşeti nitelendirmek için sıfat bulmak zordur. İnsanlık suçunun en kaba, en iğrenç ve vahşi bir biçimde pervasızca sahnelenmesinden başka bir anlam ifade etmiyor. Somali halkı bu vahşi saldırıya tüm olanaksızlığına rağmen direniyor, karşı koyuyor. Tepkinin politik düzlemde ifadesi ne olursa olsun, bundan şimdilik General Aidid faydalansa bile, önemli ve dikkate değer olan boyut, mazlum Somali halkının emperyalizm karşısında diz çökmeyişidir. Emperyalist güçlerin planlı bir ittifak çerçevesinde üzerine çullandıkları Somali halkı, bu en ilkel barbarlık karşısında kendi en temel değerlerini savunmak zorunda kaldı. Perişan koşullarda yaşayan ama ulusal onurlarına leke kondurmak istemeyen Somali halkının emperyalist işgal ordusuna karşı yiğit direnişini selamlamak gerekir. Bu mazlum halk daha şimdiden küstah ve kibirli ABD emperyalizmini yeni bir "Vietnam Sendromu" içine sokmayı başarmıştır.

Mücadele yanlısı Filistinli gruplar Şam'da toplandı

Yeni bir FKÖ mü?

Arafat-Rabin anlaşmasına tepki gösteren FKÖ içindeki radikal gruplar, yeniden toparlanıp mücadeleye devam etmek ve yapılan kölelik ve teslimiyet anlaşmasını boşa çıkarmak için, 7 Ekim'de Şam'da bir araya geldiler. Yapılan toplantıya Hamas ve İslami Cihad örgütü temsilcileri de katıldılar. Yapılan ilk açıklama, Eriha-Gazze anlaşmasının iptali için bütün çabalarını birleştirecekleri yönünde oldu. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi başkan yardımcısı Ebu Ali Mustafa, bu ittifakın esas amacının mücadele yanlısı tüm Filistinli grupları bir konferansta toplayarak yeni bir önderliğin seçimini sağlanmak ve Yaser Arafat'ı FKÖ önderliğinden uzaklaştırmak olduğunu açıkladı.

Bu toplantıya paralel olarak batı Ürdün'de bir yürüyüş düzenleyen Filistinliler, İsrail zindanlarında tutuklu bulunan 12.500 Filistinlinin hemen serbest bırakılmasını talep ettiler. Ayrıca tutuklu bulunan El-Fetih taraftarları da Arafat'a bir mektup göndererek, bu taleplerinin yerine getirilmemesi durumunda radikal gruplarla savaşa devam edeceklerini bildirdiler. Bu durum FKÖ'nün yeni bir sürece gireceğinin işaretlerini veriyor.

FKÖ içindeki radikal grupların aldıkları bu mücadele kararının akibetinde İran ve Suriye hükümetinin tutumu da önemli bir rol oynayacak. Suriye bu durumu ABD ve diğer Batılı ülkelerle ilişkilerinde yeni bir dönemin başlaması için önemli bir siyasal koz olarak değerlendirmeye çalışacak. Nitekim FKÖ içindeki radikal kesimlerin Şam'da toplantı yaptıkları gün, Clinton ile Suriye Dışişleri Bakanı Faruk Şara da 20 yıllık bir aradan sonra Washington'da Ortadoğu sorunları üzerine görüşme yapıyorlardı.

Gelişmelerin ne yönde olacağı önümüzdeki günlerde ortaya çıkacaktır.

EKİM bünyesinde yaşanan ve tasfiyeciliğin tasfiyesiyle sonuçlanan iç çatışmanın MK iç yazışmalarına ilişkin tüm belgeleri, Ekim'deki yayınının ardından kamuoyuna bir kitap olarak da sunulmuş bulunuyor. Kitap Ekim'de daha önce yayınlanmayan bazı yeni ve önemli bölümler de içermektedir. Tüm okuyucularımızı ve yoldaşlarımızı, Türkiye devrimci hareketine egemen küçük-burjuva kapalılığına gerçek bir meydan okuma örneği olan bu kitabı titizlikle incelemeye çağırıyoruz. İnanıyoruz ki orada yalnızca örgüt yaşamımızın bazı "tatsız gerçekleri"ni değil, fakat devrimci bir örgütteki iç mücadelenin ideolojik-politik ve örgütsel boyutlu zengin ve paha biçilmez deneyimini de bulacaklardır.

Kapalılık geleneğine cüretli bir meydan okuma!

Bir örgütün ya da partinin, güvenliği ilgilendiren ve gizli kalması gereken bilgiler dışında, "tatsız gerçekler"i de içeren kendi iç yazışmalarını olduğu gibi kamuoyuna sunması, Türkiye devrimci hareketinde örneği pek bulunmayan bir davranış biçimidir. Örgütlerde iç çatışmalar yaşanır, ayrılıklar gerçekleşir, çatışmanın tozu dumanı ortalığı sarar, geride kalan sürece ilişkin tarafların tek yanlı iddia ve ithamları karşılıklı gider-gelir vb. Fakat yazık ki, devrimci kamuoyu ve kitleler bir yana, bizzat iç çatışmayı yaşayan örgütlerin ya da sözde partilerin tabanı bile geride kalan sürecin ve gelişmelerin gerçek bilgisinden yoksun kalır. Süreci aydınlatacak belgeler ya gizlenir, ya da tek yanlı sunulur. Böylece insanlar nesnel bir değerlendirme yapma olanağından yoksun bırakılır.

Işık, daha çok ışık!

İç yazışmalar İç çatışmalar

EKSEN Yayıncılık

Türkiye devrimci hareketinin küçük-burjuva bürokratik örgüt geleneği tabiatıyla leninist ilke ve normların hemen tümüyle uzağındadır. Bu çerçevede, anlayış ve uygulama olarak, **açıklık** ilkesi'ne de genel olarak yabancıdır. Örgütlerin yönetici organları örgütlere, örgütler ise kitlelere kapalıdır. Söylemek bile gereksiz; bu kapalılı-ğın örgüt gizliliği ve güvenliği ile bir alakası yoktur. Gizlenen sorunlardır, bilinmesi sıkıntılara yol açabilecek "tatsız" gerçeklerdir. Bu kural olarak bir zayıflık, bir özgüven yoksunluğu göstergesi olduğu kadar, örgüt tabanına ve kitlelere güvensizliğin de bir ifadesidir. Gerçekler ancak gerçek dışı beyanlarla örtbas edilebileceğine göre, bu aynı zamanda ahlaki ve moral yönden bir dejenerasyon zeminidir de.

"Ve tam da bu nedenle, tüm partinin merkezi önderlik için uygun olan insanları sistemli, iyi düşünerek ve şaşmaz bir şekilde eğitmesi, bu yüksek göreve aday olanların herbirinin toplam faaliyetini açık bir şekilde görmesi, hatta onların kişisel özelliklerini, güçlü ve zayıf yanlarını, başarı ve 'yenilgilerini' tanıması zorunludur. (...) Yaşamında şu ya da bu yenilgiyi yaşamamış tek bir politikacı yoktur. Ve eğer biz kitleleri etkilemekten, onların 'iyi niyet'ini yanımıza almak isteğinden ciddi olarak sözediyorsak, bu yenilgilerin çevre ve grupçukların küflü havasında gizlenmesine değil, tersine herkesin kararına sunulmasını sağlamak için olanca gücümüzle çabalamalıyız. İlk bakışta bu pek hoş görünmez; tek tek şu ya da bu önder için kimi zaman 'kırıcı' karşılanır; ama biz yanlış olan bu hoş karşılamama duygusunu aşmak zorundayız. Bu bizim partiye ve işçi sınıfına karşı görevimizdir. Böylece, yalnızca böylece etkili partili işçi kitlesine (bir grupçuğun ya da çevrenin tesadüfen seçilmiş üyelerine değil) önderlerini tanıma ve onlardan her birini gerçek yerine oturtma olanağı vermiş olacağız. Yalnızca en geniş kamuoyu içinde bir tartışma, tüm acımasız, tek yanlı ve keyfi sapmaları bertaraf edebilir. ..."

V. İ. Lenin

"Işık, daha çok ışık!..."

"Devrimci bir örgüt yaşamının kurulup korunmasında, örgütün ve örgüt çizgisinin karşı karşıya kalacağı iç ve dış saldırıların örgütün tüm güçleri seferber edilerek göğüslenmesinde, açıklık ilkesinin, Lenin'in "Işık, daha çok ışık!" şiarının taşıdığı muazzam devrimci önem, EKİM'in son bir yıllık deneyimi ile yeniden kanıtlanmıştır.

EKİM Olağanüstü Konferansı Bildirisi'nden...

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Hareketimizin yedinci mücadele yılını coşkuyla selamlıyoruz

Hareketimiz bir yıl öncesinde tasfiyeciliğin yarattığı sorunlarla boğuşurken, bugün "kan uyuşmazlığını" gidermiş, tasfiyeciliği tasfiye ederek tarihsel görev ve sorumluklarını yerine getirmek doğrultusunda anlamlı adımlar atmıştır. Hareketimiz bugün gerçek sahiplerine kavuşmuştur.

Tasfiyeciliğin amacı hareketimizi legalist-reformist bir platforma çekmekti. Sınıf perspektifiinizi bulandırmaya, hareketimizi, küçük-burjuva toplumsal zemine çekmeye çalıştılar. Tüm çabalarına rağmen devrimci ısrar ve kararlılığın duvarına çarparak tükenişin çukuruna yuvarlandılar. Bugün "Herkes Kendi Bayrağı Altına!" şiarı yerini bulmuştur. EKİM'in bayrağı kızıldır, her zaman kızıl kalacaktır. Güneşin sıcaklığına dayanamayanların renkleri solmuştur yalnızca. Türkiye'de bu ilk kez yaşanmadığı gibi son da olmayacaktır. Çünkü sınıf savaşımı çetin ve acımasızdır.

Biz ilkelerimizde tavizsiz, mücadelemizde ısrarlı, ideolojik çizgimizde kararlı komünistler olarak, dağınıklığa, şekilsizliğe, kendiliğindenciliğe tapınıp, daha sonra umutsuzluğa düşenler olmayacağız. Aksine: *"Proletaryanın kendiliğinden mücadelesi ancak güçlü bir devrimciler örgütü tarafından yönetilirse proletaryanın gerçek bir sınıf mücadelesi haline gelir."* Lenin'in bu sözü kulağımıza küpe, yolumuza ışıktır. Şekilsizliği, amatörlüğü hızla aşmak, sınıfla bütünleşmek, ihtilalci, illegal bir sınıf partisini oluşturmak, önümüzdeki acil görevdir.

Yedinci mücadele yılına girerken, geride kalanla övünmekle yetinemeyiz. Yeni dönemde ulaşmamız gerekenin muhasebesini yapmak zorundayız. Bütün güç ve olanaklarımızı perspektiflerimize uygun konumlandırmalı, amaca ulaşmanın yeni mevzilerini yakalamalıyız. Onun için, özveri daha çok özveri, diyoruz.

Yeni mücadele yılımızı coşkuyla karşılarken, bütün devrimcileri, işçi sınıfını ve emekçileri saflarımızda mücadeleye çağırmayı görev bildik. 5 Ekim '93 günü sabah saat altıda E5 karayolu üzerinde ve dört yol ağzında bulunan üst geçide, **"Yeni Ekimler için EKİM saflarına!/ EKİM"** imzalı pankartımızı astık. Fabrikalara giden servislerin büyük bölümü ile liseliler tam bu saatte bu üst geçidin altından geçerler. Bu nedenle doğal bir kalabalık oluştu ve bir çok polis otosunun oraya yığılmasıyla da ayrıca dikkat çekti. Bu süre içinde vermek istediğimiz mesajı işçilere, emekçilere ulaştırabildik. **Yeni Ekimler için EKİM saflarına!**

Ekimci komünistler/Adana

Gücümüz örgütlülüğümüzdedir

İzmir'de işvereni devlet olan bir işletmenin bir grup ileri işçisinin katıldığı bir kır gezisi düzenlendi. Bazı organizasyon eksikliklerine rağmen gezinin olumlu geçtiği söylenebilir.

İleri işçiler, yaklaşan toplusözleşmesde ne yapmaları gerektiğini belirlemek üzere bir araya gelmişlerdi ve bu ilk toplantıları değildi. Çeşitli konularda ne düşündükleri ve ne yapılması gerektiği üzerine konuştular. Yakındıkları ortak nokta eğitimsiz olmaları idi. Kimileri güçsüzlüklerini dile getirerek "ne yapsak boşa gidiyor, başarılı olamıyoruz" diyordu. Kimileri de geri işçi kitlesinin desteğini almak için toplusözleşmede ekonomik taleplerin dışına çıkılınaması gerektiğini söylüyordu. Bu konuşmalar üzerine bir yoldaşımız söz alarak özetle şunları söyledi:

Sermaye sınıfı ve onun siyasal temsilcilerinin işçi sınıfına yönelik topyekün saldırısı ancak birlikte davranılarak ve mücadele edilerek püskürtülebilir. Ekonomik mücadele ve önemli olmakla birlikte kendimizi bununla sınırlayamayız.Ekonomik-demokratik mücadelemizde sendikalar önemlidir. Fakat yönetime çöreklenmiş bürokratlar mücadelenin engeli durumundadır. Tabandan örgütlenip bu bürokratları kovmadıkça, sendikaları etkin mücadele araçları haline getiremeyiz. Öte yandan sendikalar bizi kurtuluşa götürecek araçlar değillerdir. Burjuvazi bir sınıf olarak örgütlüdür, siyasi partileri vardır. Biz de bir sınıf olarak örgütlenmek, kendi öncü

partimizi yaratmak zorundayız. Bu parti işçi sınıfının en deneyimli, mücadeleci, bilinçli kesiminin örgütlülüğünün ifadesi olacak ihtilalci/düzendışı bir parti olmak zorundadır.

Bir sınıf olarak Kürt ulusuna karşı sorumluluklarımız vardır. Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik istemleri düzen tarafından kana boğulmaktadır. Bilinmelidir ki, Kürt halkına sıkılan her kurşunda, üzerine yağan her bombada işçi sınıfının ödenmemiş emeği vardır. Emeğimize sahip çıkalım, Kürt halkına kurşun olup sıkılmasına izin vermeyelim.

Kendi gücümüze güvenelim, fakat örgütsüzlük koşullarında milyonlarla ifade edilen sayımızın pek bir şey ifade etmeyeceğini unutmayalım. Gücümüz örgütlülüğümüzdedir.

Fuat/İzmir

Adana'da süreklileşmiş devlet terörü

Sermaye devleti sınıf çelişkisinin alabildiğine derinleştiği, Kürt ulusal hareketi ile işçi sınıfı hareketi arasında birliği sağlamada bir köprü görevini görebileceğini düşündüğü ve bu yüzden de büyük bir önem verdiği Adana'da yoğun bir terör estiriyor. Kürt emekçilerinin ağırlıkla oturduğu mahallelere yönelik baskınlarda yüzlerce kişi gözaltına alınıp işkenceden geçiriliyorlar. Kadınlara ve genç kızlara sarkıntılık yapılıyor, tecavüzle tehdit ediliyorlar. Kahve veya sokaklardan gelişigüzel gençleri toplayarak paralarına el koyuyorlar. Karakola götürüp tehdit ediyor, muhbirlik yapmalarını istiyorlar. Günün her saatinde panzer ve çeşitli zırhlı araçlarla dolaşarak, sirenler çalarak, halka gözdağı vermeye ve sindirmeye çalışıyorlar.

Düzenin kolluk kuvvetlerinin estirdiği bu terör nedeniyle Kürt işçi ve emekçilerinin yoğun olarak oturduğu bu semtlerde akşam saatlerinden itibaren adeta sokağa çıkma yasağı yaşanıyor! Çünkü bu saatlerde sokağa çıkılması, "şüpheli" görülerek gözaltına alınmak ve işkenceden geçirilmek veya "terörist" diye sokakta katledilmek için yeterli bir neden.

Sermaye devleti boğazına kadar pisliğe batmış durumda. Debelendikçe batıyor, battıkça daha çok saldırıyor. Onun bu saldırıları bizim sınıf öfkemizi ve kinimizi daha da biliyor. Komünistler olarak tarihsel sorumluluğumuzu yerine getirmek için daha büyük bir güç ve enerjiyle çalışmalıyız. Partili günleri yakınlaştırıp sermaye düzenini tarihin çöplüğüne gömmeliyiz.

Cemal ŞAHİN/Adana

Hedefe varana kadar mücadele

Çoğu insanın oturarak zaman öldürdüğü kahvelerde geçerdi zamanım. Çevremde tanık olduğum bazı olayları değerlendirir, bir çok çelişkiyi görürdüm. Fakat çözümünü bilmediğim için bu çelişkiler kafamda hep birer soru işareti olarak kalırdı.

Birgün kahvede oyun oynarken birinin konuşması ilgimi çekti. Toplumun sorunlarından, burjuvalardan ve proleterlerden sözediyordu. Konuşmalar kafamdaki sorularla ilgili olduğu için ilgim daha da yoğunlaştı. Bu arkadaşla sık sık görüşmeye başladım. Çeşitli kitaplar ve dergiler okuduk, değerlendirmeler yaptık. Özellikle Türkiye solunu inceledik. Düzenin yetiştirdiği insanın kendiliğinden hak arayışını, bu arayışın düzen sınırları içinde kalmasını, çeşitli sol akımların tutarsızlıklarını ve olayların dışında kalmasını...

Bu yıl fabrikaya girdim. Artık bir proleterdim. EKİM'i daha iyi anlıyor, düşüncelerimi pratikte uygulamak istiyordum....

Ama beni düzenden koparan bu insan mücadelenin dışında kaldı. Bir insan ya devrimcidir ya değildir. Bunun ortası olamaz. Devrimci fikirleri savunan insan devrim için mücadele etmelidir. Yoksa düzen içinde erir, yokolur. '70 ve '80'li kuşakların durumu ortadadır. Onlar her ne kadar Marksizmi hala savunduklarını söyleseler de, düzenin içine yuvarlanmış bulunuyorlar. Küçük-burjuva siyasal yapılar düzen içinde yokolup giden böylesi devrimci tipler üretmiştir. Bugün çevremizde harekete insan kazanmak için bu yorgun ve yılgın insanlara yöneliniyor. Oysa bu insanlar bugün artık SHP, CHP gibi düzen partilerinin içindedirler.

Ekimci komünistler olarak görevimiz Marksizm-Leninizmi özümseyip hedefe varana kadar mücadele etmektir.

Aytaç BARAN/İzmir

Okurlardan/ Yoldaşlardan...

Ernesto Che Guevara
Uluslararası devrime adanmış bir yaşam

"Ülkemizde birey, içinde yaşadığı dönemin fedakarlık dönemi olduğunu bilir; feragata alışıktır. Fedakarlık ilk kez Sierra Maestra'da ve daha sonra savaşılan her yerde öğrenildi; sonra da bütün Küba onu öğrendi. Küba Amerika'nın öncüsüdür ve öncü görevi yaptığı için, Latin Amerika halklarına tam özgürlüğün yolunu gösterdiği için fedakarlık yapmak zorundadır.

Ülkede, önderlik öncü rolünü de yüklenmelidir ve kişinin kendini tümüyle adadığı ve hiçbir maddi ödül beklemediği gerçek bir devrimde, devrimci öncülük görevinin, aynı zamanda hem şerefli hem de kahredici olduğu büyük bir içtenlikle söylenebilir.

Okuyucuya acaip gelse de, gerçek devrimciyi harekete getirenin büyük bir aşk olduğunu söyleyebilirim. Bu nitelikten yoksun büyük bir devrimci düşünülemez. Bir önderin karşılaştığı en karmaşık durumlardan biri, tutkularıyla soğukkanlılığını birleştirmek zorunda oluşu ve kılı kıpırdamaksızın en zor kararları alabilmesidir. Öncü devrimcilerimiz, bu halk sevgisini yüceltmeli ve bu en kutsal davayı tek ve bölünmez hale getirmelidirler. Onlar, günlük duyguların ufak kırpıntılarıyla sıradan insanların sevgilerinin düzeyine inemezler.

Devrimin önderlerinin yeni yürümeye başlayan, babalarının adlarını bile öğrenemeyen çocukları, devrimin tamamlanması için hayatlarındaki genel fedakarlıkların bir parçası olarak ayrı kalmak zorunda oldukları karıları vardır; arkadaş çevreleri kesinlikle devrimci yoldaşlarının sayısıyla sınırlıdır. Onlar için devrimin dışında başka bir hayat yoktur.

Bu koşullarda, kişi, büyük bir insanlık sevgisine ve aşırı dogmatizm ve soğuk bir skolastisizme düşmemek, kitlelerden kopmamak için güçlü bir adalet ve gerçekçilik duygusuna sahip olmalıdır. Bu insanlık sevgisinin günlük bir işe, örnek olacak eylemlere, harekete geçirici bir güce dönüşmesi için her gün çaba göstermeliyiz.

Devrimin ideolojik itici gücü olan devrimci sosyalizmin kuruluşunun dünya ölçüsünde tamamlanmasına kadar ancak ölümüyle bitecek olan kesintisiz çalışması içinde tükenir gider. En acil görevler yerel ölçüde tamamlandığında devrimci çabalarını yavaşlatır ya da proletarya enternasyonalizmini unutursa, önderlik yaptığı devrim, esinlendirici bir güç olmaktan çıkar ve devrimci amansız düşmanımız olan emperyalizmin çok iyi yararlanacağı rahat bir uyuşukluğa düşer. Proletarya enternasyonalizmi hem bir görev hem de devrimci bir zorunluluktur. Biz halkımızı böyle eğitiyoruz."

Ernesto Che Guevara